

קרוב אליך

עבודת ה' ברוח חסידית

סמרטפון
רק עם ואצאפ!

אפשר!! וכדאי!!

מרכז הזמנות ארצי
052-2-129-129

זול פון

אספקה לכל חלקי הארץ תוך 24 שעות
רח' פינס 9 ירושלים | zolphone.co.il

הדראשון השני
השני השני
הסיפורים שמאחורי כותל
דגמי המקדש
עמוד 14

22 האש הלבנה בוערת

שיחה על
חינוך שמתחיל
מבפנים עם
הרב דב זינגר

10

פתאום
רואים לך את
כל הנמשים
הדסה סאסי

12

שישים יום
לפני ראש
השנה
אהרן רזאל

30

אכפת לי
מהיהודים
התועדות
סוערת

הטבה למשקיעים | איכות חיים | מיקום מעולה | קהילה צעירה

במרחק חמש דקות מכביש שש, 35 דקות לתל אביב ברכבת, עם קהילה צומחת לציבור הדתי, כרמי גת היא הבחירה הנכונה עבורכם. יחידות דיור של שלושה, ארבעה וחמישה חדרים, דירות-גן ופנטהאוס החל מ-899,000 ₪

Carmel Gal
קהילת כרמי-גת
המתחם הדתי-לאומי בכרמי גת
ע"ש הרב יוסף אברגל זצ"ל

לגור בכרמי גת? קל.

כרמי גת?

קל

החלו
העבודות!

לנסוע על כביש שש? קל. לנסוע ברכבת לעבודה? קל. לחיות בקהילה תומכת? קל. דירה להשקעה? קל. לעשות את הבחירה הנכונה למשפחה ולרכוש בכרמי גת? קל.

ש"ח יחד

קאק בא לשפחה שהתייתמה תקבל אוטומטית 400 להקרה?

מטרת הקרן היא לסייע ולאפשר ליתומים לצאת לחיים בצורה כלכלית מאוזנת, ועל כן במקרה פטירה יגויסו בכל מקרה עבור כל יתום 50,000 ש"ח, עם אפשרות להשלמה עד 150,000 ש"ח לכל יתום. הקרן היא קרן צדקה, ולכן לא תגבה מן המנויים כסף נוסף במקרה שבו המשפחה יכולה, תודה לא-ל, להעניק לילדיה ביטחון כלכלי גם ללא סיוע משלים מהקרן. נציג מקצועי מטעם הקרן ייפגש עם המשפחה, ויבחן עמה את מצבה הכלכלי. אם יתברר כי אין באפשרות המשפחה להעמיד סכום משמעותי לטובת הילדים לכשיתבגר, יקבע ועד הקרן השלמת הגבייה לסך של עד 150,000 ש"ח לכל יתום.

אמה לא אשלת ביטוח חיים וצחי?

במקרה של פטירה, ביטוחי החיים הבסיסיים לא תמיד מעניקים סכום המספיק לכל ילד וילד ליציאה לחיים עם עזרה כלכלית מתאימה. הקרן מסייעת לפי הצורך גם למשפחות שנעזרו בביטוח חיים, כדי להשלים את הסכום הנדרש לכל ילד. בנוסף, צריך לדעת שלא מעט משפחות מתקשות לשלם את הסכומים הנדרשים לביטוח חיים, ולכן מקטינות את התשלום החודשי לביטוח וכך מצמצמות מאוד את הסכום שיקבלו מהביטוח בשעת אסון. חשוב להדגיש כי הקרן איננה פועלת במתכונת של חברת ביטוח הגובה דמי ביטוח חודשיים על בסיס חישובים אקטואריים שונים, הכוללים בין היתר את רווחי חברת הביטוח לאחר כיסוי הוצאותיה. מטרת קרן יחד להיטיב עם המשפחה ולעזור לה ככל האפשר לעוגן וביטחון כלכלי לאורך שנים, כאשר התשלום החודשי הוא מינימלי, ללא כל מטרות רווח. קרן יחד גובה כספים מחבריה רק במקרה של פטירת מי מחבריה, כשכל הסכום שנגבה מיועד ליתומים, בתוספת עלויות מינימליות בגין הטיפול בהקמת הקרן למשפחה וליוויה הראשוני. למען הסר ספק, אין בכוונת הקרן לעודד הפסקת תשלומי ביטוח חיים.

האם התינו הוא לא צמ או המשפחה? המינוי לקרן יחד הוא משפחתי.

מה סכום הגבייה המקסימלי בחודש במקרה של פטירה?

בכל מקרה, לא יעלה סכום הגבייה על 64 ש"ח לחודש, אם ח"ז יידרש בגין מקרה פטירה סכום העולה עליו (עקב מספר רב של יתומים, או מספר פטירות בחודש אחד ל"ע), תועבר יתרת הסכום הנדרש לגבייה לחודשים הבאים, בשנה האחרונה גבינו במוצע 50 ש"ח לחודש.

התינו המשפחתי - זה איננה זול הוא תופס?

במקרה אסון, תיפתח קרן עבור כל ילדי המשפחה שאינם נשואים ושגילם מתחת ל-30. (הועד רשאי להחליט במידה ויש צורך מיוחד, לפתוח קרן גם לילד שנישא בתוך שנתיים הסמוכות לפטירה).

האם הקרן תקבלתה גם אבני צוח אלא יוצים או שיוציהם אלה זיו 30?

הקרן מתאימה בהחלט. זוג ללא ילדים או שילדיו כבר גדולים יכול להתחבר אל הקרן, כמעשה של חסד.

כמה לשפחות יכולות להצטרף לקרן?

מספר החברים אינו מוגבל. ככל שיצטרפו יותר משפחות, הנטל על משפחות המנויים במקרה אסון יהיה קטן יותר, ויותר משפחות יהיו מוגנות כלכלית במקרה של פטירת אחד ההורים.

איך אנו יוצה כמה לשפחות הצטרפו זה כה לקרן, בה רזה נתנו?

השקיפות מלאה - מספר החברים מתעדכן באתר הקרן בכל זמן.

האם התשלום לקרן מוכר כמשל כספים? כן, על פי פסיקת רבני הקרן.

www.kyachad.co.il
02-6280030
חפשו בגוגל "קרן יחד"

כולנו מצטרפים בקלות

מבצע "אהבת חינם בתשעת הימים"

מצטרפים
לקרן יחד

ג' - ט' באב

1,000

משפחות
חדשות
לקרן יחד

קרן יחד
סטרטאפ החסד של ישראל

פשוט מצטרפים - קצת במספרים:

כיום חברים בקרן קרוב ל-**23,000** חברים כן ירבו,
שסייעו מאז הקמת הקרן (לפני **5** שנים) ל-**76** משפחות שלהם
311 יתומים בסכום של מעל **42,000,000** ₪

- גבייה שקטה
- אין תשלום חודשי קבוע
- חסד אמיתי

חפשו בגוגל 'קרן יחד' | www.kyachad.co.il | 02-6280030

**רגעים
של אור**

מפנקסו של חוזר בתשובה

עודד מזרחי | ORCHOZER@GMAIL.COM

בלי פירור אחד של אגו

עשיתי את דרכי לפגישה חשובה בעניין מריר כלשהו, שהסב לי עגמת נפש במשך תקופה ארוכה. הפגישה הייתה אמורה להכריע אם המצב יהיה מתוקן, כלומר מתוק, או שהמרירות תישאר בעינה ואף חלילה תגדל.

ירדתי מרחוב יפו אל עבר רחוב בצלאל, תיקי השחור הנצחי מונח על כתפי, שפתיי מללו תפילה ולבי הגה בתשובה. בתוכי ידעתי שאין זה מספיק, שהרי נאמר בתפילות הימים הנוראים "ותשובה ותפילה וצדקה מעבירין את רוע הגזירה".

מה עושים עם צדקה? חששתי בלבי, הרי ללא צדקה העסק לא יזוז. לא רציתי לנדור צדקה, אלא לתת צדקה מוחשית לאיזה נצרך.

לא חסרים ברוך השם קבצנים בעיר הקודש. רחוב יפו, שוק מחנה יהודה וגם אגריפס מלאים מהם. הבעיה הייתה שכבר הגעתי לרחוב נסים בכר בירידה לכיוון בצלאל, וממש לא היה לי זמן לחזור לאחור. אמרתי לעצמי: גומל נפשו איש חסד. לפחות אגמול חסד עם נפשי המסכנה...

נכנסתי לחנות ברחוב וקניתי חטיף שוקולד ששמו בישראל 'אגו'. אמנם איני נוהג לעשות זאת, מפאת גילי הלא צעיר ומשקלי הלא קל, אבל השתוקקתי להמתיק את המרירות באופן כלשהו.

אחזתי ב'אגו' בכף ידי וירדתי במורד הרחוב. לפתע נצמד אלי ילד כבן עשר. ניסיתי להאט כדי שיחלוף על פני, אבל הוא האט עמי. אחר כך ניסיתי להאיץ, אבל הילד ממש נדבק אלי כאילו היה בני יחידי אשר אהבתי. הסתכלתי לעברו וראיתי שהוא ממוקד כולו באגו אשר בכף ידיו...

טמנתי את האגו במרתפי תיקי, אבל הילד לא הרפה ממבטו החומד והמשיך להביט בתיקי.

דבר כזה מוזר יכול להיות רק משמיים, חשבתי בלבי, ואז נפלה בי תובנה פשוטה: תן לו את ממתק השוקולד שלך, ותר על האגו שלך, וכך תזכה לצדקה אמיתית!

עברתי מיד ממחשבה לדיבור: "מה שלומך ילד? אני רואה שאתה אוהב את השוקולד שלי...".

הילד הנהן בראשו שהיה חף מכיפה.

"אני מוכן לתת לך את האגו שלי, אבל בתנאי שתברך".

הוא המשיך להנהן. הוצאתי את כיפתי שמתחת לקסקט. ביד ימין החזקתי בכיפה ובשמאל החזקתי באגו, הנחתי את הכיפה לראשו, עקדתי את נפשי הבהמית, וטמנתי את האגו שלי בכף ידו.

"תגיד ברוך אתה", "ברוך אתה"... ולקראת הסיום הגברתי את קולי "שהכל נהיה בדברו!". הילד המאושר צעק "שהכל נהיה בדברו!", והד קולו התגלגל עד גן סאקר, בואכה בית המשפט העליון.

לקחתי את כיפתי ואמרתי שאשמח לראותו ביום מן הימים עם כיפה משלו. ליטפתי את ראשו והמשכתי אל עבר מקום המפגש באיזו דירה ריקה בפאתי שכונת שערי חסד.

הייתי שמח וידעתי בבירור: אם אני שמח, בטוח שאצליח בעזרת השם! לא צריך להיות נביא או בן נביא כדי לדעת אם יהיה טוב או חלילה להפך. אם אתה שמח - בטוח שתצליח, ואם אתה עצוב - לבטח תיכשל. השמחה עצמה היא ההצלחה, היא היעד המיוחל, וההצלחה בפועל היא רק לייק משמיים. ובמה יש לשמוח כאשר האדם מלא פגמים מכף רגל ועד ראש? "אנכי אשמח בה". זאת השמחה בטרתה, בלי פירור אחד של אגו...

כמעט מיותר לספר שהפגישה הצליחה מעל למשוער, וכל מרירות הנפש הפכה למתיקות נפלאה, השורש הרוחני של כל הממתקים בעולם.

**מירי
חסידות**

פרקי אבות עם הרבי מלובניץ'

פרק 1

אזהרה מפני התחזות היצר

"היו זהירים ברשות, שאין מקרבין לו לאדם אלא לצורך עצמו, נראין כאוהבין בשעת הנאתן ואין עומדין לו לאדם בשעת דחקו" (ב, ג)

יש להבין - מה להוראה זו ולעבודת ה' ? וכי תפקידה של המשנה להשיא עצות ליחסי אנוש מוצלחים מתוך התבססות על היגיון פשוט ובריא שאינו קשור לכאורה לחכמת התורה ?!

אלא, יש לפרש בדרך רמז שה"רשות" המדוברת כאן היא לא אחרת מאשר היצר הרע, שבדרך הטבע - ללא עבודה של התגברות מולו - בידיו מצוי השלטון על התנהגות האדם. היצר הרע הינו אומן במלאכתו, והדרך שבה הוא מפתה את האדם להיכשל היא דרך ערמומית. אין הוא מנסה מיד בתחילת הדרך להסית לעבירות חמורות מהן נרתע האדם באופן טבעי, אלא בתחילה הוא מפתה לדברים של מה בכך ומשם מתחיל הדרדר, כלשון חז"ל (שבת קה, ב) - "היום אומר לו עשה כך, למחר אומר לו עשה כך, עד שאומר לו לך ועבוד עבודה זרה".

עומק כוונת חז"ל היא שהשלב הראשון יכול להיות גם כזה שבו היצר רואה את האדם ניגש לעשיית מצווה ואומר לו "עשה כך" - אין לי בעיה עם עשייתך, גם אני מסכים לדרך התורה, אבל עשה אותה "כך" - בדרך המסויימת שבה אכוון אותך, אם בקרירות וכמצוות אנשים מלומדה, ואם מתוך פנייה אישית או עם רגש של גאווה; ומכאן קצרה הדרך לנפילה גמורה ברשות.

זוהי, אפוא, אזהרת המשנה: גם כשהיצר "נראה כאוהב" ובא בדמות של מי שמסכים לדרך התורה ומחבב אותה, יש להבחין היטב שמדובר ביצר רע ולהיזהר ממנו, כי כוונתו האמיתית היא להוביל את האדם לדרוכו הרעה, דרך החטאים והעבירות, ואז יתברר לפתע כי אין הוא מן ה"אוהבים" כלל.

(שיחת מוצאי ש"פ תזריע מצורע תשל"ט)

קבלת עול עם אהבה

"יהי כבוד חברך חביב עליך כשלך" (ב, י)

אחד מהיסודות בקיום המצוות בדרך החסידות היא ההדגשה כי את כל המצוות יש לקיים אך ורק משום שהן רצון ה'. גם את החובות שיש טעם שכלי והכרח הגיוני לקיומן - אלו המצוות הנקראות בשם "משפטים" - יש לקיים באותה תחושה של "קבלת עול" והיצמדות עיוורת, ללא עירוב השכל האנושי וללא הסתמכות על הבנת האדם, בדיוק כמו המצוות העל-שכליות, אלו הנקראות בשם "חוקים", שיסוד קיומן הוא בבחינת "חוקה חקתי גזירה גזרתי ואין לך רשות להרהר אחריה".

עלול, אפוא, האדם הצועד בדרך זו לחשוב שכוונת הדברים היא כי גם חובות שבין אדם לחברו, כמו זוהירות בכבודו של אחר וכדומה, יש לנתק מהן כל תלות ברגש אנושי וטבעי כלשהו כלפי הזולת וכל דחף פנימי להיזהר בכבודו. כאילו על האדם לבצע אותן אך ורק מתוך תחושה של הכרח ומחוייבות כלפי הבורא, משל היו אלו מצוות שבין אדם למקום.

גישה כזו בדיוק שוללת המשנה כאן בהדגשה כי זוהירות בכבוד הזולת צריכה להיות "כשלך" - בדומה לחביבות שיש לאדם כלפי כבודו האישי, שהיא בוודאי אינה נובעת אך ורק מתוך מחוייבות וחוסר ברירה. כלומר, אמת שהיסוד הראשוני לקיומן של המצוות כולן צריך להיות קבלת עול הבורא, ולא נטיית שכלו או רגשותיו של האדם, אך בנוסף לבסיס זה על האדם לוודא גם לאחר מכן שהמצווה שבינו לזולתו תחדור גם בלבו ותיצור בו רגש פנימי ואמיתי של אהבה וחביבות כלפי הלה.

(לקוטי שיחות חלק ז ויקרא ב)

4 הכינוס השנתי ה -
לדמי"ם ומחנכים

חינוך לאור

תורת החסידות

ערב העיון וההתוועדות ייערך
ביום חמישי, ז' אב התשע"ט
באולמי גוטניק, רח' בית הדפוס 11, גבעת שאול, ירושלים

19:00 פאנל מחנכים:
"החסידות ככלי חינוכי בישיבה תיכונית"
בהנחיית: הרב אהרונ ברושטיין
עורך 'קרוב אליך'

הרב שניאור קץ
ראש ישיבת 'נחלת ישראל' מגדל העמק

הרב יהונתן גוטמן
ראש ישיבת 'שפע' ירושלים

הרב אסף קירשנבאום
ר"מ בישיבת 'חורב' ירושלים

20:00 תפילת ערבית

20:15 התוועדות עם הרב מנחם ברוד

16:30 התכנסות ותפילת מנחה

16:50 הרב משה שילת
פתיחה

17:00 הרב חיים שלמה דיסקין
רב העיר קרית אתא

"מענה חסידי לאתגרים חינוכיים"

18:00 הרב יהושע שפירא
ראש ישיבת ההסדר רמת גן
"כיצד נהפוך את תלמידינו לעובדי ה'?"

במהלך ההתוועדות
תוגש ארוחת ערב

ספר מתנה לכל
משתתף

לדמי"ם ומחנכים בלבד (כיתה ז' ומעלה) | הרשמה מראש חובה (דמי כניסה: 30 ₪ בלבד)

לפרטים והרשמה: 054-6761353 איל

שיחת חברים

עם מיכי יוספי

איך באמת אפשר לא לדחות בן אדם שמרעיש אותי? רק מתוך ההתבוננות שהמראה שלו זכשיו לא משקף את המהות שלו. ההתבוננות בפנימיות שלו אפשרית רק כאשר אני מחובר לפנימיות שלי. רק כך אני יכול להרשות לעצמי לא להתפעל מאדם שמעידה ומנסה להזיב אותי משלוותי. השלווה שלי לא תלויה באף אדם

להכיר את המרגיזן

או מהמילים הכבדות שלו ומהמטרה שלו שגם הלל ידחה אותו. להלל הזקן יש יישוב הדעת לראות את הפנימיות, שהיהודי צריך אהבה.

הצעה לחלוק רחצה

איך באמת אפשר לא לדחות בן אדם שמרגיז אותי? רק מתוך ההתבוננות שהמראה שלו עכשיו לא משקף באמת את המהות שלו, שהיא טהורה נקיה ונעימה. התבוננות בפנימיות שלו אפשרית רק כאשר אני מחובר לפנימיות שלי. רק כך אני יכול להרשות לעצמי לא להתפעל מאדם שמעליב ומנסה להוציא אותי משלוותי. כשיש חיבור פנימי, השלווה שלי לא תלויה באף אדם, ובטח שלא במרגיזן שעומד מולי.

אתם יודעים, חברים יקרים, שבתוך כל אחד מאיתנו ישנו הלל הזקן וישנו גם היהודי המרגיזן. כהכנה לשבת קודש, של השבתות הכי גבוהות בשנה, שבתות של ימי בין המצרים, כדאי לחשוב על העניין הזה. לפני שמקבלים את האור הנפלא של שבת המלכה, יש בנו חלק שנקרא 'הלל' והוא מתכוון לקראת שבת ורוצה לתפוס מלאכי עליון... רוצה ללמוד ולנוח, להתרחק מהרעש של ימות השבוע ולקבל את אור השבת. לעומתו, יש בתוכנו חלק שמנסה להוציא אותנו מהשלווה. הרבה פעמים, דווקא לקראת שבת, מגיע מאורע לא מתוכנן שעלול להוציא אותנו מיישוב הדעת. הלל הזקן מלמד אותנו לזהות את הנקודה הזאת. גם אם בני הבית מעצבנים או מופיעה תקלה שיכולה לגרום לכעס גדול, אפשר לעמוד בניסיון.

כל אחד צריך להכיר את הלל שבתוכו ואת המרגיזן שמנסה להוציא מהשלווה גם בלי ארבע מאות זוז ואולי אפילו בחינם, ולהזכיר לעצמנו להזהרות עם הלל. איך עושים את זה? אולי שווה לייצר חלוק רחצה מיוחד ליום שישי, ולרקום עליו את השם 'הלל הזקן'... בכל אופן, צריך לזכור שחז"ל אמרו "לעולם יהיה אדם ענוותן כהלל". זאת אומרת, שהמדרגות של הלל הן שוות לכל נפש. לעולם יהיה אדם - כל אדם - ענוותן כהלל. ההתנהגות הזאת של הלל היא בת הגשה ואפשרית ליישום לכל אחד מאתנו.

הלל. אתם ודאי מכירים את ההמשך: בערב שבת הלל היה במקלחת, והיהודי בא וצוּעַק: "מי כאן הלל? מי כאן הלל?" הלל יוצא אליו, והוא שואל שאלה מעצבנת. הלל עונה לו כל פעם בנחת: "שאלה גדולה שאלת בני", ועונה לו בסבלנות על השאלה. כך בפעם הראשונה ובפעם השנייה והשלישית. בפעם האחרונה אומר המרגיזן להלל שיש לו עוד הרבה שאלות, אבל "מתיירא אני שמה תכעס". כדאי לשים לב שמהו תמוה במשפט הזה. הרי לכאורה הוא לא מתיירא שהלל יכעס, להפך - הוא דווקא רוצה שהלל כן יכעס...

לפי מה שהסברנו קודם, זה מובן. ליהודי היתה פתאום פליטת פה, שגילתה מה יש לו בפנים. בחיצוניות הוא אמנם מנסה להרגיז את הלל, אבל בפנימיות הוא מאוד רוצה להחזיר לעצמו את התקווה שיש לו סיכוי לקבל אהבה. כנראה שאחרי שלוש פעמים שהוא מנסה להרגיז את הלל, מתחיל לנבוט בתוכו ניצן עדין. משהו בתוכו אומר: 'הנה, יש משהו שאולי באמת אוהב אותי. אדם שבאמת באמת יכול להכיל אותי'. הלל לא מאכזב, ובשלב הזה, כשהוא שומע שצריך הרבה זמן לשבת עם היהודי, הוא משנה פאזה. הוא מתעטף ויושב להקשיב. לפני כן הוא חזר כל פעם לאמבטיה, עכשיו הוא יושב ליד היהודי בסבלנות רבה כדי לשמוע את כל השאלות.

יישוב הדעת הנפלא של הלל הזקן מופיע דווקא בערב שבת קודש. הלל עוסק בשעה הזאת במצווה של רחיצה בחמין בערב שבת. הרחיצה הזאת היא הלכה בשולחן ערוך - להתרחץ במים חמים בערב שבת קודש (אולי כדאי להזכיר את זה דווקא בימים החמים הללו), אבל מעבר לרחיצה הגשמית שנותנת הרגשה טובה לקראת שבת, יש בה משמעות פנימית. האר"י ז"ל מסביר שבזמן הרחיצה הזאת, כביכול האדם מסיר מעליו את הקליפות שדבקו בו במהלך השבוע. הלל רואה את העניין הרוחני העליון, וכך יש לו יישוב הדעת. בזכות האור של שבת, הוא מבין שיש פה הזדמנות אמיתית לרפא יהודי. יש הזדמנות לתת לו אהבה ולא להתפעל מהניסיונות שלו להרגיז

שלום חברים! בשביל לקבל את האור של השבת, צריך להתכוון כראוי ולבקש לזכות לו. אחת הדרכים שבהן אני מכין את עצמי כדי לקבל את הטוב של השבת, היא המחשבה על הסיפור של הלל הזקן. הסיפור המוכר על אותו אדם שניסה להרגיז את הלל תמורת ארבע מאות זוז, הוא סיפור שמתרחש בכניסת שבת.

האמת היא, שכשאני מספר לעצמי את הסיפור הזה, עוד לפני עניין השבת, אני חושב על הנקודה ההתחלתית - מה בעצם גורם לבן אדם לרצות להרגיז את הצדיק? נראה לי שהתשובה מאוד פשוטה. אם יש אדם שבימי חייו כל הזמן דחו אותו, או בשבילו ללכת ולהרגיז צדיק זאת לא משימה כדי לגלות משהו חדש, אלא חיפוש אישור למה שהוא יודע מאז ומתמיד על עצמו.

אם ילד מנסה בכוח להרגיז או לאכזב את ההורה או המורה, הוא רק מחכה לשמוע דבר אחד. בגלוי אמנם רואים שהוא רוצה לאכזב משהו קרוב, ולא אכפת לו שידחו אותו או יכעסו עליו ויאמרו לו 'אתה לא בסדר!' אבל בפנים הוא אומר לעצמו: 'כן, תמיד ידעתי שבאמת אף אחד לא אוהב אותי'. הוא כביכול מאשר לעצמו את המחשבות האלה. לצער הלב, הרבה פעמים, גם כשאדם כבר מתבגר ועוברות עשרות שנים, הוא תקוע עם אותה הרגשה.

לדעתי, כך בדיוק היה מהלך חייו של אותו אדם שניסה להרגיז את הלל. היה ברור לו שאם הוא יצליח להרגיז את הלל, הוא יקבל שוב אישור למחשבות שלו: 'הנה, גם הצדיק שיש לו סבלנות לכל אדם באשר הוא, עלי הוא יכעס. אותי הוא ידחה'. אבל כשחושבים יותר עמוק מבינים עוד עניין - מה באמת באמת הילד הזה רוצה? מרגיזן כזה, כמו היהודי שמנסה להרגיז את הלל, ממש בפנים, יש לו תקווה שהלל כן יצליח להכיל אותו!

"מתיירא אני שמה תכעס"

נראה לי שבהמשך הסיפור אפשר לראות איך היהודי הזה קצת משתנה, בעקבות ההכלה של

חברים יקרים, ואל יודעים איך?
יש לנו דרך, ויש אף פלאות נבות ב"פ!

ירושלים
בבעת שמואל
עפרה
ידי בנימין

קורס הכשרת מאמני חתונה

אימון אישי עד החתונה המאושרת! קורס נשים ♥ קורס גברים

☎ 050.5990080

✉ Findu012@gmail.com

📍 נפתים באתר 'מצאתיך'

נמאס לי מדייטים!
איך אדע שזה זה?
עוד קל
אמר...

ההרשמה למחזור ה-13 בעיצומה!

לצמוח אישית להתפתח מקצועית

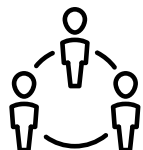
לימודי פסיכולוגיה מתוך התורה

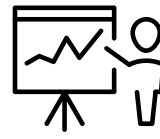
בואו להיות הדור הבא של המטפלים!

התנסות מעשית

קבוצות קטנות וליווי אישי

ידע תיאורטי מעמיק

כלים מקצועיים ופרקטיים

יום פתוח! נשים - יום שלישי, ה' אב, 06/08 | גברים - יום רביעי, ו' אב, 07/08

לפרטים ולהרשמה: 050-868-4119 | 073-2160467

תורת החיים

כיפה"ס ארבעת אמות אישית ארבעת האפאים

מסלולים נפרדים לגברים ולנשים

מוכר לגמול השתלמות ושבתון

תכנית שילוב עם תואר ראשון

הכשרת מטפלים

העצמה אישית

עקבו אחרינו!

פועל בחסות: האוניברסיטה הפתוחה מערך לימודי החוץ

לכל שבת יש מוצאי שבת... מה העניין של מלווה מלכה?

עצם הגוף ועצם הנשמה

הרב שניאור זלמן גופין

משפיע ישיבת 'תומכי תמימים', כפר חב"ד

אחת הסיבות לאכילת סעודת מלווה מלכה, היא כדי להשביע את עצם הלוח השוכנת בגוף האדם, שלא נהנית ולא מקבלת את מזונה בכל סעודות השבוע חוץ מסעודת מלווה מלכה. והיא הבסיס שממנה ישוב וייבנה גוף האדם בתחיית המתים.

עצם זו היא המקבילה בגוף לעצם הנשמה, שכן כל מה שיש בנשמה יש בגוף. וכשם שבנפש ישנה בחינת 'יחיד' שלמעלה מ'יחידה', בחינת ניצוץ הבורא המתלבש בניצוץ הנברא של הנשמה, כך בגוף ישנה עצם הלוח שהיא הכלי לעצם הנשמה.

וכשם שעצם הנשמה לא נפגמת על ידי חטאים, עד שאפילו 'קל שבקלים' העובר עבירות, עצם נשמתו נותרת טהורה וזכה ומאוחדת עם הקב"ה לנצח, כך עצם הלוח היא למעלה מהגדרות ולא חלים עליה הכללים הפיזיים והכימיים של הבריאה. היא לא תופסת מקום, לא נמדדת בשטח או משקל, לא נכחדת לעולם, לא נשרפת באש, לא כלה ברוח ולא נמחית במים, אלא נשארת שלמה כמות שהיא. ומכוח זה היא מהווה בסיס לבניין הגוף בתחיית המתים.

לכן גם כל היהודים שבמשך הדורות נעקרו על קידוש השם, הי"ד, נשרפו, טבעו ולא באו לקבר ישראל ולא נותר מגופם מאומה, נותרה אצלם אותה עצם לזו שהיא הבסיס לתקומתם בתחיית המתים.

והסיבה לכך שיש לעצם הלוח כוח לשרוד את כל המצבים ולהיות בסיס לתחיית הגוף בתחיית המתים, נובעת מהעובדה כי היא נהנית רק מסעודת מלווה מלכה. וכיוון שהיא לא היתה שותפה לחטא עץ הדעת ולא נהנתה מאכילת פירותיו, לא נגזר עליה עונש המיתה, והיא ממשיכה לחיות כל הזמן וממנה יקום הגוף בתחיית המתים.

ביאור הדברים:

ביום השישי לבריאת העולם ציווה הקב"ה את אדם הראשון לבל יאכל מעץ הדעת. אך אדם הראשון לא התאפק ואכל מהעץ וירדה מיתה לעולם.

מבואר בחסידות כי המטרה באיסור האכילה לא

למי יש כוח עכשיו?

הרב חגי לונדין

ארגון קהלים

מלווה מלכה היא סעודה שלצערנו לא זכתה ל'מזל'. אחרי שבת ארוכה ועמוסה בסעודות דשנות, פלוס התחושה שיאללה יצאה כבר שבת' - סעודה חגיגית נוספת לא נתפסת כאטרקטיבית, בלשון המעטה. אחרי הכל, למי יש כוח עכשיו לעלות על בגדי שבת ולפתוח שולחן? וזו בדיוק הנקודה שעבורה תוקנה סעודת מלווה מלכה.

השבת היא מלכה, כלומר נקודת שיא בחיינו; רגע בו אנו חשים תחושת מנוחה ושלמות. ישנו רצון אדיר בנפש להישאר לנצח בשבת, להישאר ביום שכולו מנוחה. אבל לצערנו לכל שבת יש מוצאי שבת. החגיגה נגמרת ואחרי הפסגה מגיעה הירידה. במוצ"ש (יום ראשון בבוקר) - ימי החול נראים קשים מתמיד.

במצב כזה אדם נכנס לתחושה של 'הכל או כלום': אם אין יותר שבת בחיים שלי, אם אני לא מצליח ללוות את השבת לתוך החיים שלי - אז הכל מתפרק. זו אולי הסיבה התת-הכרתית מדוע מעשנים דתיים למשל מתנפלים על סיגריה במוצ"ש, ומדוע מקומות הביילי מלאים במוצ"ש עד אפס מקום; אנשים רוצים לחגוג כאילו אין מחר.

אבל יש מחר! ולכן נועדה סעודת מלווה מלכה. בסעודה זו אדם חייב למצוא את עצמו במציאות מורכבת - מצד אחד כבר לא שבת; מצד שני עדיין מלווים את השבת. היכולת למצוא גוון של שבת בימי החול ולחיות בין העולמות, מתחיל מסעודת מלווה מלכה. לשבת עם בגדי שבת, לשבת עם המשפחה ולשיר על אליהו הנביא - הדמות שעלתה בסערה השמימה והיא משיבה לב אבות על בנים ולב בנים על אבותם, וכך מחברת בין העולמות.

היתה רק כדי לנסות את אדם הראשון, אלא בשביל להפוך את עץ הדעת, שהוא מקור המוות, לעץ של חיים נצחיים. לכן איסור האכילה היה למשך שלוש שעות בלבד, עד כניסת השבת, כי ימות החול אכן שייכים לעניין המיתה, אך השבת היא מעין עולם הבא ולמעלה מגדר מיתה, ואם האדם לא היה אוכל מעץ הדעת עד שבת, הוא היה למעלה מעניין המיתה.

כלומר, לעץ הדעת היו שתי מטרות הפוכות: ביום שישי הוא הביא מיתה לעולם, ובשבת הוא הביא חיים לעולם. והדרישה מאדם הראשון היתה לגרום שהחיים הנצחיים של שבת ישפיעו על העץ שיהפוך מעץ מוות לעץ חיים. אך כאשר אדם הראשון לא עמד בניסיון, הוא גרם שהשבת לא תהפוך את העץ והוא נותר עץ מוות.

ואולם לאחר חטא עץ הדעת, כאשר ישנה מיתה בעולם, אין בכוחה של השבת המובדלת וקדושה מימות החול לבטל את המיתה, כי ה'חיים' של השבת לא נמשכים למקום המיתה של ימות החול בעולם החוליו, בו חי האדם.

וזהו הפעולה של סעודת מלווה מלכה שתפקידה לחבר את סעודות השבת עם ימות החול, שכן אמנם מצד אחד היא נערכת לאחר הבדלה וסיום קדושת השבת, אך עם זאת היא חלק ושיריים מהמן שירד בשבת. לכן בכוחה לפעול שקדושת השבת והחיים הנצחיים שבה, ישפיעו על ימות החול ויהפכו את המוות של עץ הדעת לעץ של חיים נצחיים - "ואכל וחי לעולם".

ולכן בסעודה זו נהנית עצם הלוח, כי תיקון

החטא מתבצע בתחיית המתים כאשר "בלע המוות לנצח", שנגרמת על ידי עצם הלוח, המקבל את חיותו הנצחית לא רק כדי לשרוד, אלא כדי שיוכל להקים את הגוף בגאולה האמיתית והשלמה.

לחונכות רגשית חברתית

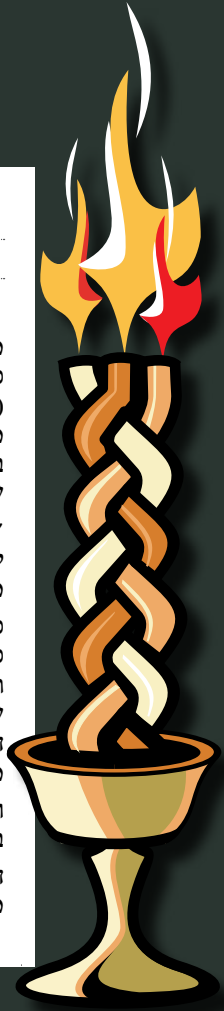
דרושות לשנת תש"פ

חונכות לעבודה בכל חלקי הארץ

עבודה מיידית

- ✓ עבודה עם ילדים/ות בסיוון
- ✓ עבודה סאתגרת
- ✓ יכולת נתינה וקבלת האחר
- ✓ רצינות ומחויבות
- ✓ העבודה (לרוב) בשעות אחר הצהריים
- ✓ תנאים טובים

לשליחת קורות חיים: daphna@yadl.co.il
פניית מחאסית תעזיב

כל הזמן קרוב אליך

הרב דביר טל

רב מדרשת טוהר

והנה סיפור פשוט שנגע בליבי והמחיש לי מאוד את משמעות השבת: ה'מדרש רבה' שואל מדוע "גוי ששבת חייב מיתה"? (אמנם הוא לא נהרג על כך בפועל, כי אין זה משבע מצוות בני נח) - ומשיב במשל:

מלך ומלכה האוהבים זה את זה היו עסוקים מספר ימים בענייניהם היקרים והטובים עבור הממלכה, וקבעו לעצמם מפגש של סעודה אישית בחדר הפנימי של הארמון הגדול. הגיע חצוף אחד, פרץ לארמון, עבר את הטרקלין המפואר, נכנס לחדר הפנימי והחל לקחת ממאכליהם - וכי לא יערפו את ראשו? "אות היא ביני וביניכם".

השבת היא סוד האחדות, וקשה להיפרד ממנה.

מעניין שהרמב"ם לא קורא לסעודה זו "מלוה מלכה" בלשון נקבה, אלא מתייחס לקבלת השבת כיציאה "לקראת המלך" - כביכול אנו מלווים את מלכו של עולם בעצמו, אבינו מלכנו. ואכן רבים מהפוסקים גרסו "מלוה מלכא", או בכניסת השבת "לקראת מלכא", שפירושו בארמית "המלך".

שנוכה להפנים, כל שבת, את מפגשה העמוק של הנשמה עם אבינו מלכנו, ולבקש בליבנו את המשך המפגש הלאה, כל הזמן "קרוב אליך". "רק עוד מעט יחד..."

מלווה מלכה זו קודם כל הלכה - לערוך שולחן ולאכול לפחות כזית פת כדי ללוות את השבת ביציאתה, כנפסק בשולחן ערוך (סימן ש'). אמנם אין זה חיוב גמור כשלושת סעודות השבת אלא מצווה לכתחילה (ריטב"א שבת קיט, ב; שו"ע הרב ש, ח והובא במ"ב ש, ב), ועל כן מי שהדבר מהווה עבורו אכילה גסה וכל שכן אם מצטער - פטור, וישתדל לאכול מזונות.

"נעשה - ונשמע" - העשייה קודמת להבנה ולחיבור הפנימי, אך לאחריה, הם כל כך חשובים, כי הם התוכן הפנימי שלה. "כל מצוותי - לאהבה את ה' אלוהיכם..."

כשאני אוהב משהו, קשה לי להיפרד ממנו. ברגעי הפרידה, כאשר אני מתחנן לפניו שיישאר "רק עוד מעט יחד", אני בתוך תוכי אומר לו משהו הרבה יותר עמוק: אני כל כך מחובר אליך, שאני רוצה להישאר איתך כל הזמן. אם הגעגועים המשותפים הביאו אותנו לערוך מפגש נוסף ולשבת יחד לפני שניפרד - זהו מפגש עם אהבה עמוקה ונוגעת ללב מאוד.

ובשביל להבין מהי משמעות הפרידה מן השבת, נתבונן מעט בשבת עצמה:

השבת היא כידוע זמן המפגש של כל אחד מאיתנו - כחלק מכנסת ישראל - עם השם יתברך. "רזא דאחד" - סוד האחדות.

לכפר הנוער לעורות במגדל העמק

שע"י מוסדות "מגדל אור"

דרושות

- מנהלת פנימייה [לצ"יין משרה 11020]
- אם בית חינוכית [לצ"יין משרה 11010]
- מדריכות רווקות [לצ"יין משרה 11014]

דרישות התפקיד:

- חזרות מוטיבציה ותחושת שליחות.
- נכונות לעבודה מאתגרת.
- תקשורת בינאישית מצוינת.

תלמידי מתיישבים ארבעה ימים
 קו"ח יש לשלוח לכתובת:

ora@migdal-ohr.org.il

בית כנסת היכל יהודה

 ע"ש יהודה-ליאון ומטילדה רקאטי • לזכר קהילת שלונקי

אנחנו מתכבדים להזמין אתכם להרצאה, אי"ה

תגליות והפתעות

מסינון עפר הר הבית

הרצאתו של

פרופ' גבי ברקאי

 ראש פרויקט הסינון

ביום שלישי ה' באב (6 אוג') ב-20.30

 קפה ועוגה מ-20:00

בית הכנסת היכל יהודה, רח' בן סרוק 13 תל-אביב

 לעדכונים נוספים שילחו בקשה בוואצ'פ ל-058-6788114

MORANSASI@GMAIL.COM | הדסה סאסי

מרחמים לרחמים

זה לא נתפס בכל ההווה שלי, איך הדבר הגדול והמופלא והנורא והאדיר הזה, יושב ובוכה על הבית שלו. ואיך, עם כל הצרות והבלאגנים והשיגעונות שיש לי על הראש, איך אפשר שלא להקדיש זמן ולחשוב לפני הכל, עליו.

אני משתדלת לחשוב עליה בימים האלה, על השכינה. גם כי זה מה שאמורים לעשות בימים האלה, אבל גם מפני שמרגיש לי לפעמים שבשלושת השבועות כולם מתעסקים באהבת חנינם, כולם מנסים לעשות את אבא גאה ולתקן את פגם המחסור באהבה שבגללו חרבה ירושלים. אבל ברמה מסוימת נדמה לי שעל אף שזה דיון חשוב ונצרך, לעבוד על אהבת החנינם הזו צריך לנסות תמיד, אבל לחשוב על הקדוש ברוך הוא שיושב ובוכה וכואב את חורבן ביתו, דווקא לזה אני רוצה להתגעגע בימים האלה.

מפני שגם אם אי אפשר לבנות לו את הבית כרגע, אפשר להראות לנו שאנחנו איתו. אנחנו נדרשים לניואנסים מיוחדים של אכפתיות – לשייר תכשיט אחד במקום להתגנר, להשאיר ריבוע לא צבוע, לא לקנות בגדים. קצת פחות להתפנק. דברים לכאורה כל כך קטנים, אבל גם זה משהו. גם זו דרך להראות שאכפת. כמו החברות האהובות שלי שאולי לא עשו משהו גדול בפועל, ואף אחת לא נטלה ממני את הכאב, אבל הדאגה שלהן, המילה המנחמת, "במגע ידך היה שמש", כמו שהגדירה זאת כל כך יפה זלדה המשוורת.

ואולי זו לא תורה גדולה מאוד, אבל אם יש משהו שהימים במיטה לימדו אותי, זה שלפעמים, דווקא כשאין פתרון ממש שאנחנו יכולים לתת לבעיה, להראות לצד השני שאנחנו איתו בצער, יכול להיות עולם ומלואו. או כמו שכותב רבי נתן במילים שממסות לי את הלב – "פי עקר הבכיה של ישראל צריכה להיות כמו תינוק הבוכה מגדל הגעגועים שיש לו לאביו, כמו ששמעתי מרבנו ז"ל, שכשעושים – בחינת 'והנה נער בכה', מיד – 'ותחמל עליו'".

זוכה ורואה בשמחתה

נכון לכתובת שורות אלה, משפחתי המורחבת יושבת על מדוכה וממתינה בקוצר רוח שאחת מבנות ביתי האהובה מאוד, שחיתלתי, ערסלתי וגם עטפתי לה מחברות, תלד את יורש או יורשת העצר הראשון או הראשונה – אנחנו לא ברוניים. שנים שאנחנו מחכים. ומחכים. ומתפללים. ומבקשים. ומתחננים, ונרות לצדיקים, ותפילות באומן, והשתחויות, וכל סגולה שאתם מכירים, או שאיכשהו יצא שהמצאתם בדרך. והנה, יום אחד זה באמת באמת קורה ואני לא יודעת את נפשי מרוב אושר.

ואחרי הכל, זו לא הישועה האישית שלי. ליורשת/הזו/הזה יש הורים שאני מעריצה ומורידה בפניהם כל כובע. הם האמינו והלכו באש ובמים וחצו את הים. ביבשה. ויצאו מהצד השני גאולים אחרי שנים של מצרים. וזה לא היה פשוט, וזה ממש לא הגיע ברגע, והיתה דרך תחתית, אבל כשסופסוף האושר דופק בפתח, ישנה הנקודה הקטנה הזו בלב שיודעת שהיית שם גם כשהטוב היה חבי מאוד והאופק היה מטושטש ולא ברור, וכבר אז אספת לעולל (או עוללה) בגדים ושרת בלב – "תבוא, אנחנו מחכים לך יותר מדי שנים". והנה הוא מגיע, הפלא הזה, ואני שמחה עליו הרבה יותר מכל סיפור נס אחר שמפרסמים ברשתות ומפיצים בוואטסאפ, דווקא מפני שהייתי שם ברגעים הפחות מבטיחים.

ונדמה לי שבפשטות של הפשטות, זה בדיוק העניין שעומד מאחורי ההבטחה "כל המתאבל על ירושלים – זוכה ורואה בשמחתה". כי זה משהו אחד כשאתה מגיע לכותל ורואה את השיירה המתוקה הזו עם השופרות והחופה הלבנה ולובשי הלבן והם כולם חוגגים שם בר מצווה לילדון נרגש עם קול מתחלף. אבל זה משהו לגמרי אחר כשהתפללת וביקשת על הילד הזה שנים קודם, ואת ורק את יודעת עד כמה הרגע הזה הרגיש לכולם רחוק. והנה, בר מצווה. והנה שתי ידיים, ושתי עיניים, ומכנסים שהמכפלת שלהם לא מחזיקה משהו, אבל כמה שהוא זורח וההורים שלו זורחים, אז למי בכלל אכפת מכל השאר.

יש חשיבות לדרך, יש חשיבות גדולה לנוכחות שלנו לצד אלו שחווים רגעי שבר או אבדן גדול. ואולי הימים האלה, שבהם אסור לשמוע מוזיקה וכולנו מתלוננים עד כמה 'לא קל לי הווקאלי', באים דווקא כדי להשקיע קצת את רחשי הרקע ולאפשר לנו לשמוע אותה, את בת הקול שיוצאת מחורב בכל יום וקוראת שוב ושוב, "שובו. שובו פנים שובכים, ארפה משובתיכם". לא רעים, לא 'שונאי חנינם', אלא "שובכים", ותחבקו את אבא ותחבקו זה את זה, כי מי שנמצא עבור האחר ברגעים הקשים, ישמח איתו כשיבואו עליו ועלינו הימים הטובים, והאור הגדול יישפך סוף כל סוף מבין החרכים.

ארבעה ימים שכבתי בבית עם חולשה כללית. לא זוכרת מתי קרה לי דבר כזה, הרגשתי חלוקס, כמו שק החבטות שמתאבקים עושים עליו חזרות במרץ לקראת תחרות חשובה. איך אמרתי לאמא שלי? לא חושבת שלאויבים הכי גדולים שלי, לו היו כאלה, הייתי מאחלת להרגיש ככה.

אבל בפעם הראשונה, מאז שאני זוכרת את עצמי, הייתי מוקפת בכזו אהבה. החברות הכי טובות והנשים שאני הכי אוהבת לא הפסיקו לסמס ולצלצל, למרות שלא עניתי, למרות ששכבתי כאבן שאין לה הופכין. "רק שתחייכי", הן כתבו, או "רק מזכירה לך לאכול משהו", ככה יממה אחרי יממה עד שקמתי דבורה, ובא שלום על ישראל.

בימים שאחרי, כשעשיתי כמיטב יכולתי לחזור לשגרה, ראתה אותי אחת מאותן חברות, ולמרות שעדיין נראיתי כמו הצל של עצמי, ואפילו כוח להתכסות קצת באיפור עוד לא היה לי, במקום להודות על האמת היא רק נתנה בי מבט רך ואמרה: "וואי, פתאום רואים לך את כל הנמשים". וזה גרם לי לחשוב על כל הפעמים שאת מגיעה חצי גמורה לאירוע או לפגישה, ורואים על הפנים שלך כמה רע את מרגישה, ופתאום מישוהו שואל: "תגידי, מה יש לך שאת נראית ככה?" ותוך דקה כל האוויר שעוד היה בכך, יוצא מהמפרשים. ואיכשהו, במקום התגובה הזו, את מקבלת את הליטוף המתוק הזה. תזכורת שעם כל העייפות, עוד יש בכך איזה חן שאף וירוס לא יקח ממך. זה רק את והנמשים שלך, וכולנו יחד חייכנו אל הילדה האהובה הזו, וכל הצללים נעלמו בתוך קולו המרפא של הצחוק.

דמע דמע ותד דעיני דמע

במדרש מסופר איך אחרי שנכנסים האויבים להיכל ושורפים אותו, יושב ריבוננו של עולם ובוכה במסתרים – באותה שעה בא מטטרון ונפל על פניו ואמר לפניו: "ריבוננו של עולם, אני אבכה ואתה לא תבכה", אמר לו (הקב"ה): "למה אין אתה מניח אותי לבכות? אכנס למקום שאין לך רשות ליכנס ואבכה, שנאמר: 'ואם לא תשמענה – במסתרים תבכה נפשי מפני גה'". וזה לא סתם "מישהו" שבוכה, זה "ריבוננו של עולם". או "טאטי", או "טאטע", או "ריבוינו", או "הבורא", או "מלך מלכי המלכים", שכולנו קוראים ומשוועים אליו בשעת צרה, ופתאום מסופר שדווקא הוא בוכה.

חנה להיות מעורבת
התהליכים המעורבים??

- רוצה שירות משמעותי ושלחות גדולה?
- רוצה להתחבר לעם ישראל?
- מחפשת להיות חלק מקהילה חמה ומלאת חיים עם שילוב מדרשה ועשייה?

שירות לאומי ברמת השרון
לפתוח את הלב ולגעת בנשמה!

פנילות, פנימה – סטודנטים מוסיקים ילדים ונוער ועוד...
מעורבות רוחה – חממות – מועדוני רוחה
נערות בטיכון
תקני "והדרת"

תמר, רכזת שיל"ת – 0508844542
צביה, קהילת רמת השרון – 0528109244

בואי לפחת חלפ
ולחוסיל טוב!

ב"ה

מדרשת מעיינותיך
בכפר חב"ד מארחת:

יום שיא חוויתי ועשיר
ברוח אלולית

"קול
דודי
דופק"

בתכנית:

ביקור בכורות
ובמפעל לייצור דבש

משחק
אינטרקטיבי

ביקור בפרדס
אתרוגים

התוועדות
וניגוני נשמה

יחידת הדרכה חווייתית -
מותאמת לגיל ואופי הקבוצה

מיועד לאולפנות, ישיבות ותיכונים
לפרטים נוספים והזמנות:
levmevin@gmail.com / 0542559229

ד"ר

מדרשת
אלול

מבית
מעיינותיך

ימי עיון ולימוד

שיעורים • סדנאות • התוועדויות

// בהשתתפות: //

הרב אמחיה אבן ישראל • הרב
דוד בייטש • הרב משה שילת •
רוחמה בן יוסף • חני ליפשיץ •
הרבנית רבקי לפידות • הרבנית
אורה רבקה וינגורט • רננה
שפירא • ועוד...

פנסיון מלא במתחם האירוח של
מעיינותיך בכפר חב"ד • תוכן עשיר
ומגוון

ב' - ד' אלול

2-4.9.19

מחיר: 300 ₪

לנרשמות עד ט"ז באב: 250 ₪

מיועד לבנות 20-30

פרטים בטל: 072-279-2077

או שלחי וואצפ למס' 054-9210131

או בדוא"ל: maynotaich@gmail.com

לך אמור להם

הקדוש־ברוך־הוא אומר
ליחזקאל הנביא:

"לך אמור להם ויתעסקו לקרות
צורת הבית בתורה,

ובשכר קרייתה אני מעלה
עליהם כאילו הם עוסקים בבניין
הבית".

(תנחומא, צו, יד)

בימים אלו של בין
המצרים, יש להוסיף
בתורה ובצדקה,
ובמיוחד בלימוד ענייני
בית הבחירה בספר
יחזקאל פרקים מ-מג,
במסכת מידות ובהלכות
בית הבחירה לרמב"ם
(מדברי הרבי מליובאוויטש)

אהרן רזאן

הוא לא יספר לאף אחד

מישהו הלך ל'מי השילוח', נדחק והתרברב על
ששינן בעל פה את כל הש"ס משניות. הרבי אמר לו:
"כמדומני שגם אני יודע את המשניות בעל פה, אך
מעולם לא בדקתי את זה"

אלה מסעי בני ישראל. תלמידי הבעל שם טוב מתרגשים בפרשה הזאת. הלא
מובא בשמו שהמסעות בפרשה מרמזים על המסעות בחיים שלנו. משברים
ועליות, תחנות ומוצאות. מתחיל במצרים שהיא הרחם, יציאת מצרים שהיא
הלידה, ועד ערבות מואב, לפני הכניסה הגדולה לארץ.

זה זמן לחזור אל הניסיונות שעברת. הדיבורים, השתיקה. החוץ והפנים.
המלחמה והשלום שהיו.

אני נזכר בסיפור על הבעל שם טוב: מישהו רצה מאוד לראות את אליהו הנביא.
אמרו לו שאחרי ארבעים יום שאדם עובר בתענית דיבור, מקובל שהוא זוכה
לגילוי אליהו.

האיש החליט ללכת על זה. הוא שתק ולא דיבר דיבורים בטלים. עברו ארבעים
יום אך את אליהו הנביא הוא לא ראה...

הסביר לו הבעש"ט את הדבר במשל על הסוסים במרכבה שלו. פעם בעת קפיצת
הדרך הם עפו ועפו באופן פלאי, והסוסים כבר חשבו שהם בדרגת מלאכים.
משנחתו והביאום לפני ערימת הקש, חזרו וזללו כבהמות

הסברים רבים שמעתי לנמשל אך לא הניחו דעתי, ולאחרונה נדמה לי שמצאתי
שם איזו פואנטה.

נכון. ארבעים יום בתענית דיבור כאמת מזכים בגילוי אליהו, אבל השאלה היא
האם הארבעים יום הם אמצעי, שאיפה או סקרנות לראות את אליהו הנביא
ולהעלות סטטוס ולספר לחבר'ה, או שהשתיקה הארוכה היא תוצאה, גילוי של
דרגה רוחנית שהגעתי אליה בעומק העומקים שלך.

אדם שמזכך את עצמו, עמל ומגיע למקום חדש, מקום רוחני שבאופן טבעי לא
מותיר בו רצון לדבר דיבורים סתמיים. ארבעים יום בלי דיבור שלא לצורך וכלי
לשון הרע, אין אצלו מיותר או פסולת. ואז מגיע הגילוי.

אבל לא נדע מזה... איש כזה גם לא יספר לאף אחד. לא איך אליהו נראה ולא
את סודותיו. כי האיש הזה כבר בקושי מדבר.

אנחנו רוצים שהקדושה שבנו והחיבור לה' יהיו תוצאה של התבוננות, של קרבה
לנשמה. כיוצא בזה, שמעתי מעשה נפלא: מישהו הלך ל'מי השילוח', נדחק
והתרברב על ששינן בעל פה את כל הש"ס משניות. הרבי אמר לו: "כמדומני
שגם אני יודע את המשניות בעל פה, אך מעולם לא בדקתי את זה". בחנו את
הרבי, ואכן כל משנה שהזכירו הוא ידע על בוריה.

(היתה לי נחת השבוע. זה קרה לי גם עם בני שהלך להיבחן לשיבה, ניסיתי
לתת לו עצה: אולי תלמד את התוספות בעל פה? והוא ענה לי בהיסוס "נראה
לי שאני יודע אותו". בדקתי אותו ואכן הוא ידע מילה במילה).

לימוד תורה מתוק כל כך, אינו פסגה שצריך לכבוש. זוהי פסגה שאחרי צעידה
ארוכה אני מוצא את עצמי עליה.

אנחנו שישים יום לפני ראש השנה. זה הזמן להתבודד קצת, לחזור למתיקות
ולפשטות שהיתה מתחת לכל הקליפעים. לבחון את המסעות שלנו בחיים בכלל
והשנה בפרט, לזהות מהו "עצבונה" ומהי "מתקה".

וכמובן כמובן שבסוף נזכה לגילוי אליהו.

כזה שלא נרצה לספר לאף אחד.

אפילו לא לסטטוס.

מוסדות
דור
ודור

סיפור של
"צדיק החולה" הרב
הרב חיים בן שמש
במסגרת תוכנית
ששון בן שמש שלישי

**הציבור הקדוש מוזמן
להילוולת צדיק המזוזות
המקובל הרה"צ משה בן טוב וצוק"ל**

**יום המסוגל לישועות גדולות
"לעולם ה' דברך ניצב בשמים"**

שתתקיים אי"ה
ביום שני ערב ה' באב 5/8/19 למניינם
ברחבת ציון הצדיק בחניה הגדולה בהר המנוחות
גבעת שאול ירושלים

ההדלקה המסורתית
בשעה 22:00

תפילת מנחה
בשעה 19:00

אוהל הכנסת אורחים יפעל במשך כל יום ההילולא

ברוכים הבאים

לפרטים ותרומות 1800-222-778

אגדת הבונות

תופעה: יותר ויותר יהודים מקדישים את מיטב כישוריהם ומרצם לעיסוק בבית המקדש ובתבניתו < לרגל תשעת הימים, 'קרוב אליך' פגש ארבעה יוצרים ושמע את סיפורם < האיש שחלם על בית המקדש אך לא מצא למי לספר על כך < האדריכל החילוני שהצטרף לרב שרצה לממש את חזונו של סבו < ומה הייתה תגובות של הרב עובדיה יוסף למראה דגם של בית המקדש? > ועשו לי מקדש

ישראל שוחט

מ אז ומתמיד היווה בית המקדש מוקד עלייה לרגל. אם זה בימים כתיקונם כאשר הוא התנוסס על כנו. אז נהרו אליו המונים מכל העולם על מנת לחזות ביופיו הרוחני והגשמי. אבל גם לאחר החורבן, הנהירה אליו עוד נמשכת. הסקרנות וההתעניינות בבית המקדש רק הולכת גוברת עם השנים, כולם מעוניינים לשמוע וללמוד על בניין היסוד של עם ישראל.

ישנו עוד צד לעיסוק התמידי סביב בית המקדש, צד שהוא מעבר לסקרנות גרידא: לפי המדרש, אמר ה' ליחזקאל הנביא: "הואיל ואתם מתעסקין בו, כאילו אתם בונים אותו" (ויקרא רבה ז, ג. תנחומא ויקרא, צו ד). לימוד תורת בניין המקדש, נחשב כבנייתו בפועל. לאור הדברים האלו, הורה הרבי מלובביץ' להגביר את הלימוד בתורת הבית בימי בין המצרים. כי הלימוד בונה מחדש את בית המקדש ולא רק במונח הרוחני, אלא גם מזרז את בניינו הגשמי.

עם השנים, שעה שהעולם הולך ומתפתח בשלל נושאים, גם שיטות הלימוד של הלכות בית המקדש הלכו והתפתחו. כיום ניתן למצוא דגמים מכל הסוגים לכל הגילאים וכל זאת בזכות אנשים שניצלו את הכישרון שלהם על מנת להסביר לעולם כולו את תורת הבית.

חלק מהאנשים הם אומנים וחלקם אנשים שתורתם אומנתם, והעיסוק בלימוד הלכות והצורך בהפשטת הדברים הביא אותם ליצור וליזום. הצד השווה שבהם - כולם מעוניינים לממש במידת יכולתם את תפילת "ותחזינה עינינו".

הלכנו לפגוש באותם אנשים, להבין כיצד נוצר הקשר שלהם לתחום ועל הדרך בה הם פועלים.

החלום הפך למציאות

אם הפרופיל הרגיל של המשוגעים לתחום המקדש הוא אנשים שמתפללים על כך שלוש פעמים ביום משחר ילדותם, אין ספק שמיכאל אוסניס הוא חריג בנוף. כשמשוחחים אתו מבינים מיד שמדובר בסיפור שונה ומעניין. כמי שגדל ברוסיה הקומוניסטית, הוא לא ידע דבר על יהדות, הוא התחנך בבתי הספר ממלתיים וינק את החינוך שלהם. הקשר היחיד בינו לבין היהדות היה דרך סבו ששמר על המסורת אבל היה זה קשר קלוש. לדבריו, לא רק שהוא לא ידע מהי יהדות, הוא אף התנגד אליה. היהדות היתה בעבורו דבר זר.

בתחילת שנות התשעים עלה אוסניס לארץ יחד עם משפחתו, כאן הוא נפגש במקרה עם יהודי מכפר חב"ד. בעת ביקור בבית החב"דניק הוא ראה את הילדים משחקים בקלפים ועליהם תמונות. על אחד הקלפים התנוססה תמונת בית המקדש. תמונת הבניין סקרנה אותו והוא התעניין אצל הילדים מהו אותו בניין. הילדים גיחכו, הם לא העלו בדעתם שהוא אינו יודע מה הוא בית המקדש. רק לאחר שהשתכנעו בחוסר ידיעתו הסבירו לו במה מדובר, אבל כאחד שלא יודע דבר על היהדות, המידע הזה לא סיפק אותו והוא לא הצליח להבין.

אוסניס המשיך להתעניין וקרא ספרים שלמים בנושא. לילה אחד הוא חלם על בית המקדש. בחלומו הוא ראה את בניין המקדש מלא הוד והדר ומפעים ביופיו. אור יקרות קרן מהבניין. החלום הזה עורר בו תשוקה עזה.

הרב שלום איפרגן שוקד על מלאכתו

בימים שלאחר מכן ניסה להבין לשם מה הראו לו את החלום. "חשבתי אולי לספר לאנשים על החלום", הוא מספר בחיוך "אבל ידעתי שאנשים רק יגחכו על כך, הייתי כולי נסער".

מתוך הרבכות שראו את הדגמים שבנה, ולעורר בהם תשוקה וציפייה לבית המקדש, הוא עשה את שלו. לסיום, הוא משתף אותנו בווארט משלו: "מדוע נאמר בפסוק 'ועשו לי מקדש', למה לא נאמר 'ובנו לי מקדש'? אלא שהקדוש ברוך הוא רוצה שלא תהיה בניה בלבד אלא תעשייה שלמה, שיהיה עניין מסביב לבית המקדש".

יאללה לבנות

לספר על בית המקדש לילד קטן זה דבר קל, תמונה או סרטון תמיד יוכלו לעשות את העבודה. אבל לגרום לו להבין ולהתמצא בכל נבכי וחלקי בית המקדש, זה כבר סיפור.

משחק חדש - מבית 'נשומה' - נועד לענות בדיוק על הצורך הזה, להעביר לילד את כל הידע בצורה חווייתית ומוחשית. בשיחה עם בשיחה עם בני הזוג קונאו, הבעלים של נשומה ויוצרי המשחק, מסתבר שהרעיון התגלגל במוחם במשך עשור.

הכל בהתחיל בשיעור שהתקיים, בימי בין המצרים, בהלכות בית הבחירה. תוך כדי השיעור רעיון המשחק החל לרקום עור וגידים. עם השנים הרעיון לבש צורה ופשט צורה עד שיצא לאור במתכונתו הנוכחית.

בימים שלאחר מכן הוא ניסה להבין לשם מה הראו לו את החלום. "חשבתי אולי לספר לאנשים על החלום", הוא מספר בחיוך "אבל ידעתי שאנשים רק יגחכו על כך, הייתי כולי נסער באותם ימים".

לבסוף עלה במוחו רעיון: לבנות דגם של בית המקדש. את הידע הדרוש לא ממש היה לו, הוא אמנם ידע היטב את מלאכת השרטוט, אבל במלאכת הבנייה הוא לא היה בקי. הוא החל לבנות את הדגם בניסוי וטעייה כשאת הידע הנדרש הוא רוכש תוך כדי. התשוקה העזה הייתה לו למנוע.

במשך הזמן הוא בנה את דגם הביכורים שלו, דגם מהודר ומדויק. השמועה על הדגם שבנה פרשה כנפיים ויום אחד הודמן אל ביתו אחד מעובדי מכון המקדש וכשראה את הדגם התפעל מאוד ואמר לראש המכון, הרב ישראל אריאל, כי הוא חייב ללכת ולראות את הדגם.

כבר למחרת בבוקר התייצב הרב ישראל אריאל על מפתן ביתו של מיכאל, על מנת לראות את הדגם. ומאז כל השאר היסטוריה. כיום הדגמים של מיכאל נמצאים בכל מקום בארץ ובעולם. אחד הדגמים נמצא על גג ישיבת 'אש התורה' מול רחבת הכותל, דגם שעשה בשעתו לא מעט רעש בעולם הערבי לנוכח מיקומו האסטרטגי.

מי שיפגוש את מיכאל בביתן השמירה בו עובד במהלך היום יום, לא יעלה בדעתו שעומד מולו אמן שיוצר מגדר הרגיל. אבל את מיכאל כל זה בכלל לא מעניין. מבחינתו, אם הוא הצליח לגעת בחמישה אנשים,

מכון הביניני גאה להציג:

מיצג חסר תקדים בן 75 דקות, המציג את בית המקדש, ונותן סיור מודרך בין כל מפתלי מבואותיו, שעריו, ולשכותיו. המיצג הוא בתלת מימד, בעריכה מוחשית ביותר שלא נראתה עד כה. ההנחיה המועברת נשפה העברית היא אינפורמטיבית ומעוררת השראה, והמוצגים המוחשיים ומרהיבים ביופיים, הם עוצרי נשימה. המיצג שהכין הרב חיים שמואל פרידמן, ונחל הצלחה גדולה בארצות הברית. מגיע לראשונה להקרנה בישראל על ידי מכון "הביניני".

לראשונה בישראל! עמו בית המקדש כפי שלא נראה קודם ל 2000 שנה!

והראנו ובנינו ושמחנו בתיקונו.

להזמנת הקרנה: 1-700-55-770-1 www.havineini.co.il הביניני

"הלימוד בתורת הבית אינו רק זכר בלבד לבנין הבית, אלא אנו מקיימים ממש המצוה של בנין הבית". (מדרש ויקרא רמב"ם 411)

מועצת בתי העלמין בירושלים
ומשרד ירושלים ומורשת מזמינים:

יהורם גאון מעל פסגת הר הזיתים

צילום: אילן בשר, שרון רובין

יום שלישי, י"ב באב 13.8.19 // רחבת מלון שבע הקשתות
פתיחת שערים: 19:00 // תחילת מופע: 20:00

לרכישת כרטיסים:

חפשו בגוגל: | הרשמה מראש חובה | הגעה בהסעות בלבד. (הלוך וחזור) | מחיר כרטיס: רגיל: 60 ₪ |
 עולים להר הזיתים | לבידורים: 055-2436698 | מחניון גבעת התחמושת החל מהשעה 18:30 | משפחתי: 250 ₪ (עד 6 נפשות)
 הפקה: אעזריאלי

חדש! קו אוטובוס אגד 84 ישיר ומהיר להר הזיתים מתחנת הרכבת הקלה בגבעת התחמושת << בימים א-ה בין השעות 08:30 עד 18:00 כל 45 דק'

בארכיון משפחתי הוא מצא מכתב ששלח סבו, הרב יונה שטנצל בשנת תש"ז. הסבא, שהיה יו"ר ארגון 'הלכה ומשנה יומית', מיען את מהכתב אל גדולי הדור ובו כתב על הצורך להקים את 'קרן המקדש'

האמן מיכאל אוסיניס עם הדגם שבנה במרומי ישיבת 'אש התורה' מול מקום המקדש

הערכה כוללת את דגם בית המקדש לפרטיו: העזרה, הלשכות, קודש הקודשים, כלי המקדש וגם נגזרת מיוחדת של בגדי הכהונה. באמצעות גזירה ובהיצמדות להוראות המצורפות, הילד מרכיב את בית המקדש וכך לומד על תורת הבית. המשחק נבנה בליווי והכוונה צמודה של הרב מנחם מקובר, אשר נודע כאחד מבעלי הסמכא בתורת הבית.

לאורך השנים מעבירים בנשומה סדנאות יצירה ואמנות של תוכן יהודי לילדים. הם מאמינים שהדרך הטובה ביותר לחבר את הילד לעולם היהודי העשיר, היא לא באמצעות ריבוי מלל, אלא באמצעות חוויה, כשהילד עסוק ביצירת הדברים הוא מתחבר אליהם יותר.

התגובות שמתקבלות מדברות בעד עצמן. אחד ההורים שקנה את המשחק לילדיו מספר שהילדים מתעסקים בו בשקיקה רבה, וכששואלים אותם למעשיהם הם מגיבים בתמימות ילדותית שהם כרגע בונים את בית המקדש. כמה פשוט.

תחשוב תלת

בעולם וירטואלי כמו היום, די היה ברור שהיום הזה יגיע וגם הכלים הווירטואליים יירתמו לטובת לימוד צורת הבית. אצל הרב יהונתן שטנצל, ניתן יהיה למצוא את דגם בית המקדש בתלת מימד. הקשר שלו אל הנושא החל בעקבות שאלות שהתעוררו תוך כדי למידה עצמית, אבל מה שעורר אותו יותר היה קשר משפחתי.

בארכיון משפחתי הוא מצא מכתב ששלח סבו, הרב יונה שטנצל בשנת תש"ז. הסבא, שהיה יו"ר ארגון 'הלכה ומשנה יומית' באותן שנים, מיען את מהכתב אל גדולי הדור באותם ימים וביניהם גם הרבי מליובאוויטש, ובו כתב להם על הצורך להקים את 'קרן המקדש', מקום בו ילמדו ויכשירו תלמידי חכמים בהלכות ועבודת המקדש.

המפגש עם המכתב עורר אותו והוא החליט שהגיע הזמן לממש את רצון סבו. כך הוא החל לפלס את דרכו בלימוד מעמיק של הלכות המקדש לפרטי פרטיו, לפי כל הדעות והשיטות, על מנת להוציא את התוצאה הטובה ביותר. עם הזמן הוא החל להוציא ספרים בנושא, אבל זה לא סיפק אותו. הוא רצה להמחיש את הדברים.

כשהוא עלה על רעיון התלת ממד והתחיל לחפש אנשי מקצוע בתחום, הוא לא צפה את החיבור המפתיע שקרה זמן קצר לאחר מכן. אל המלאכה נרתם אדריכל שאינו שומר תורה ומצוות לעת עתה, בשם דניאל מיכאל, ששמע על הפרויקט, התחבר אליו מאוד והראה נכונות ורצון לקחת בו חלק.

ריקה רזאל

במופע להקה

מחנך תרבות ומנאי

גולה פ"ת

קרטיסים:
gula.org.il

דלתות / 20:30
מתחילים / 21:30

המופע מיועד לנשים

שלישי

להזמנת מופעי התעוררות ומופעים נוספים של ריקה נא להתקשר
rickarazel@gmail.com או 052-6293455 ל:

כשאחד מגדולי האדמו"רים הגיע לבקר בתערוכת בית המקדש של הרב שלום איפרגן, הוא אמר: "רק היום אני מבין את מה שלמדתי במשך שמונים שנה".

"כל העולם צריך להכיר ולדעת את הלכות בית הבחירה" אומר הרב שטנצל, "בקרוב יגיע עת פקודה, ואנחנו צריכים להיות מוכנים".

"תן לי אתה"

כשאחד מגדולי האדמו"רים הגיע לבקר בתערוכת בית המקדש של הרב שלום איפרגן, שאל הרב איפרגן את האדמו"ר לדעתו והוא השיב: "רק היום אני מבין את מה שלמדתי במשך שמונים שנה".

כבר בעודו ילד עת למד בתלמוד תורה 'אהלי יוסף יצחק' בעיר אגדיר שבמרוקו, חלם שלום איפרגן על בית המקדש, הבניין המפואר והמרשים תמיד משך אותו. לאחר שעלתה משפחתו לארץ הוא למד בישיבת חב"ד בלוד. במקביל ללימודים בישיבה הוא השתלב בלימודי דפוס וגרפיקה בבית ספר למלאכה שבסמוך, כך הוא הוא פיתח את כישורנותו ויצירתו. את הדגם הראשון הוא בנה בימי בחרותו, דגם מיניאטורי שיצר מאוסף של גפרורים.

במשך השנים הוא עסק בשלל תפקידים שונים בעסקנות הציבורית כשבמקביל הוא מתעסק גם בהפצת התורה. את כשרון היצירה הוא לא הזניח, וגם לו הוא מצא זמן. לדבריו, את עיקר הסיפוק והמרגוע הנפשי הוא מוצא ביצירה, בשעת היצירה הוא מדמיין שהוא מטייל בשבילי המקדש. קירות ביתו יעידו על הדרך בה הוא יוצר: ציורים מלאי צבע, דגמים מיניאטוריים של בית מקדש וגם יצירות בשילוב פירוטכניקה, כמו למשל כיסא שלמה המלך כשמעליו נשרים מרחפים.

בשנה שעברה הוא גמר לעבוד על דגם של בית המקדש השלישי. ככלל יש פער זמנים גדול בין הדגמים שיצר, הסיבה לכך טמונה בהשקעה הגדולה שנדרשת לפני העבודה על הדגם. ולא מדובר בהשקעה פיזית, אלא בהשקעה עיונית. לפני כל יצירה של דגם הוא לומד עליו במקורות ומדקדק אותו לפרטי פרטים.

עם סיום העבודה משרתו הציבורית, הוא הקדיש את זמנו להרצאות על בית המקדש. עם הדגמים שבנה הוא מסתובב ברחבי העולם ומלמד על תורת הבית. אלפי אנשים נחשפו לדגמיו במהלך השנים. אחד מאותם אנשים שנחשפו היה הראשון לציון, הגאון רבי עובדיה יוסף זצ"ל. הרב נתקל בדגם בית המקדש שהוצב באחד מהכנסים, וסקר אותו באריכות. הרב התפעל מאוד ושאל "מי עשה את היופי הזה?". כשהציגו בפניו את הרב איפרגן, האחרון אור עוז וביקש מהרב המלצה והסכמה לדגם שבנה. הרב השיב בחיוך: "תן לי אתה המלצה". ■

מאת צעירי בת עין (מגדל אדר) וחסידיו בכל המקומות בארץ ובחו"ל שיחיו.

ברכות והצלחות

למו"ר

הרב יצחק גינזבורג

רבה של ארץ ישראל

לרגל מעמד קבלת הפרס התורני

ביום ז' אב השנה בגבעת שמואל
בידי שר החינוך שיחיה הרב רפי פרץ.

הצלחה רבה במהפכה הרביעית היינו לימוד כל התורה בעולם (בנוסף לשבע מצוות בני נוח) המצריכה הירתמות מאסיבית ואיחוד כל הכוחות להיות אור לגויים ממש.

**בשם החברים היקרים
הרב החסיד אדם שרון**

ירושלים

יום חמישי ז מנחם אב

אולמי גוטניק

רחוב בית הדפוס 11

18:30 התכנסות

19:00 שיעור מטכס

20:30 מבחן - מועד א'

21:30 מבחן - מועד ב'

מבחן שלב ב

בתוכנית השנתית

השע"ט

פרקים כו - נ'
בספר לקוטי אמרים

בני ברק

יום שלישי ה מנחם אב

אולמי קונקורד

רחוב כנרת 2

19:30 התכנסות

20:00 שיעור

20:45 מבחן

הכיסא מהמלך שהיה

בסוף מעשה בכן מלך וכן שפחה, מופיע כיסא מופלא. השרים שרוצים לבחון את בן המלך, האם הוא ראוי למלוכה, מציגים לפניו את 'הכסא מהמלך שהיה': "והכסא גבוה מאד, ואצל הכסא עומדים כל מיני חיות ועופות של עץ, ולפני הכסא עומד מטה, ואצל המטה עומד שלחן, ועל השלחן עומד מנורה, ומן הכסא יוצאים דרכים פבושים". אף אחד לא מבין מה עניינו של הכסא, ואף לא להתקרב אליו, ולמשימה זו נשלח בן המלך.

בן המלך, המבין דבר מתוך דבר, רואה שחסר לכיסא משהו חשוב - שושנה, ושאם היתה השושנה במקומה, היה מתחיל להישמע ניגון. והנה, השושנה מתגלה למטה, וכל שיש לעשות הוא להעלות אותה למקומה למעלה. עוד הבין בן המלך, שגם המיטה, השולחן והמנורה לא מונחים בדיוק במקומם, ויש לכוון אותם "בסדר הראוי". והנה, לאחר שעשו כך: "התחילו כלם לנגן נגון הנפלא מאד, ועשו כלם הפעלה הראויה להם ואז נתנו לו המלוכה". שמיעת הניגון היא ביטוי לגאולה, גאולה כללית של הממלכה, וגאולת בן המלך עצמו, שחזר בעקבות כך לייעודו ולמלכותו.

רבי נחמן ביאר ברמזים שלאחר המעשה שהניגון של החיות ביער, המופיעה קודם לכן בספור, קשור לניגון של חיות הכיסא, ושני הניגונים רומזים לתיקון השכינה וספירת המלכות. דברי רבי נחמן ברמזים שלאחר המעשה, על שירת הפרות בעת החזרת ארון ה' משבי הפלשתים, מקורם בדרשות חז"ל ובעיקר במאמרי הזוהר הקדוש. מכל אלו אנו יכולים להבין כי הכיסא הוא ארון ה', ושגם שאר הפרטים הרבים במעשה רומזים למבנה בית המקדש ולכליו. עוד רומז הכיסא למעשה המרכבה שבספרי ישעיהו ויחזקאל, ואם כן - מבחנו של בן המלך הוא בעצם בשאלה האם הוא ראוי לעסוק בתורה פנימית זו, והאם הוא יכול לתקן את העולם בעזרתה.

כידוע, ראש השנה אצל רבנו הוא החג המשמעותי ביותר מכל מועדי השנה. ביום זה אמר רבנו את התורה 'תקעו ממשלה' (התורה הראשונה בליקוטי מוהר"ן תניינא), ובה הרכיב על נשמות ישראל החצובות מתחת כיסא הכבוד. תורה זו קשורה בקשר הדוק לסיפור המעשה - הרמת השושנה הנפולה, המסמלת את עם ישראל, ובלשון המקובלים - 'לאוקמי שכנתא מעפרא'.

אף התורה 'תקעו תוכחה' (ליקוטי מוהר"ן תניינא ח) נאמרה בראש השנה. לתורה זו יש חשיבות מיוחדת, מפני שהיא התורה האחרונה שאמר רבנו קודם פטירתו בחול המועד סוכות, ורבי נתן מספר שרבי נחמן אמר אותה מתוך מסירות נפש כפשוטו (ימי מוהרנ"א, א, נב). נראה שלתורה זו יש קשר הדוק לדרך שבה מתקן בן המלך את הכיסא. לא היה עליו להביא דבר חדש שלא היה כבר בכיסא, והוא גם לא נצרך להוציא ממנו דבר מיותר, או לתקן בו קלקול כלשהו. כל מה שעשה בן המלך היה: "לכוון להחליף ולסדר כל הדברים פראוי". התיקון אינו בהסרת רע שנמצא עתה, או בהבאת דבר טוב שלא נמצא. כל התיקון הוא בסידור נכון ומכוון של הדברים שכבר קיימים.

יש בדברי רבי נחמן אלו ראייה עמוקה של דרך תיקון העולם. החטא הוא בעצם החטאה, שימוש בכוחות חיים מסוימים בצורה לא נכונה. דרך התיקון איננה בביטול ובהכנעה של כוח, אלא בהכוונתו ובסידורו בצורה טובה וראויה. דיינו, שימוש באותם כוחות חיים באופן שלמענו הם נועדו.

זאת דרך המוכיח הראוי, שעליו דיבר רבינו באותה תורה אחרונה שמסר לעולם קודם פטירתו. המוכיח הראוי לא מוסיף אצל שומעיו 'ריח רע' בהצביעו על מעשיהם הרעים, אלא מוצא את השורש הטוב שיש בכל דבר, ומכוון את שומעיו כיצד להשתמש בהם באופן הראוי. המוכיח הראוי אינו מסתפק בהצבעה על המעשה הרע, אלא מלמד את האדם ששורשו של הדבר הרע עצמו הוא טוב, וממילא יש דרך להשתמש בו באופן ראוי וטוב. דרך זו לא מחלישה, אלא אדרבה - מחזקת, ובלשונו של רבי נחמן: "הוא מוסיף ונותן ריח טוב בהנשמות על-ידי תוכחתו".

אפשר, בדחילו ורחימו, לקשר יסוד זה עם המילה 'מרכבה'. לאמיתו של דבר כל חלקי התיקון כבר נמצאים, אלא שהם לא מחוברים נכון, לא מורכבים נכון. הקלקול נוצר מבלבול וערוב, משימוש לא מכוון ומדויק. התיקון הוא על ידי הרכבה נכונה של הדברים. תפקידו של הגואל הוא לדעת מה התפקיד של כל חלק וחלק בבריאה, ומתוך כך לדעת לכוון ולסדר את הדברים למטרה שלשמה נועדו.

וצוה לסדר הכל פראוי: לקח השושנה מלמטה ולתחבה למעלה, וכן כל הדברים הנ"ל לסדר כלם בסדר הראוי פנ"ל, ואז התחילו כלם לנגן נגון הנפלא מאד, ועשו כלם הפעולה הראויה להם ואז נתנו לו המלוכה.

בית
לב לדעת
מעיינותך

מחנה לב לדעת לבני הישיבות

י"ב-י"ד מנחם-אב תשע"ט

ימי לימוד חוויתיים בתורת החסידות

ימים אחרונים לרישום
054-750-8838

דמי רישום
180 ₪

פנסיון מלא, התועדויות, ערב ניגונים, קומזיץ ועוד...

מה אהבתי

הרב יונתן זקס

פרשת מסעי | טבעי או על-טבעי??

הגורמים לאסונות הפרטיים שלנו להיראות קטנים מכדי שנשקע בהם. ככה זה; "טבע הוא באדם", כלשון הרמב"ם.

אלו הן שתי תפיסות עולם יהודיות, טבעית ועל-טבעית, והשוני ביניהן הבדיל בין אסכולות שונות ביהדות בתקופות שונות לאורך ההיסטוריה. אפשר לאפיין כך את הפער בין הכוהנים לחכמים, בין הפילוסופים למקובלים, בין רבי ישמעאל לרבי עקיבא, בין הרמב"ם לרבי יהודה הלוי, ועוד ועוד בשרשרת הדורות עד היום.

חשוב להבין זאת: לא כל הגישות האמוניות ביהדות גורסות התנהלות על-טבעית של העולם. לא כולן מניחות שחלק מהמאורעות בחיינו הם כאלה שהמדע לא יוכל להסבירם. אלוקים נמצא מעבר ליקום, אבל מעשיו בתוך היקום יכולים בכל זאת להיות נתונים כולם בתוך המסגרת של חוקי הטבע והסיבתיות הטבעית.

התפילה, על פי התפיסה הטבעית, משנה את העולם על ידי כך שהיא משנה אותנו. היא מעוררת בנו השראה, רגשות, רצונות והכרות. התורה מסוגלת לחולל תמורה בחברה לא על ידי ניסים, אלא באמצעים שאת כולם אפשר להסביר באמצעות מדע המדינה ומדעי החברה. אין זו הגישה היחידה ביהדות, אך זו גישתו של הרמב"ם, והיא אחת משתי הדרכים העיקריות להבנת אמונתנו.

שש ערי מקלט, שלוש בכל עבר של הירדן, מוקצות בפרשתנו, סמוך לסיום ספר במדבר. ההורגים בשגגה נשלחו אליהן, וכל עוד נמצאו בגבולן היו מוגנים בידי החוק. על פי הדין המפורט בפרשת השבוע שלנו, הם נשארו שם "עד מות הפקן הגדול" (במדבר לה, כט). השאלה המתבקשת היא מה עניין מות הכוהן הגדול לכאן. לכאורה אין כל קשר בין הרג ונקמת דם לבין הכוהן הגדול, ודאי לא למותו. נתבונן בשני פירושים שונים. הם מעניינים בפני עצמם, אך לא פחות מכך הם מעניינים משום שהם מדגימים את מנעד המחשבה הרחב הקיים ביהדות.

הפירוש הראשון נמצא בתלמוד הבבלי. מובא שם מפי זקן ששמע בשיעוריו של האמורא רבא, שהסיבה היא שהכוהנים הגדולים היו צריכים "לבקש רחמים על דוֹרְךָ ולא בקשו". כלומר, לכוהן הגדול יש אשמה-תורמת, אם גם קטנה, במותו של אדם, גם בתאונה. תפילתו של הכוהן הגדול לא הייתה יכולה למנוע רצח. הרוצח הוא שבחר לעשות מה שעשה, ואין להאשים עוד אדם. אבל הריגה בשוגג, דווקא מפני שאיש לא התכוון שתקרה, היא מסוג הדברים שתפילת הכוהן הגדול יכולה למנוע. לכן אין לה כפרה שלמה עד שהכוהן הגדול מת. רק אז יכול ההורג ללכת לדרכו.

הסבר אחר לחלוטין מציע הרמב"ם ב'מורה נבוכים':

רוצח בשגגה יגלה כדי שתירגע נפשו של גואל הדם, שלא יראה את מי שעל-ידו קרתה התקלה הזאת. שיבתו (של הגולה מעיר המקלט אל ביתו) נקשרה במותו של האיש שהוא הגדול באנשים והאהוב שבהם על כל ישראל, כי בכך תירגע נפשו של הנפגע אשר קרובו נהרג. כי טבע הוא באדם שכל מי שפגע בו אסון, כאשר פוגע בוולתו אסון דומה או חמור יותר הוא מוצא בזאת נחמה על פגועו. ובין האסונות של מות בני-אדם אין אצלנו חמור יותר ממותו של כהן גדול.

על פי הרמב"ם, אם כן, מות הכוהן הגדול אינו נוגע לאשמה או לכפרה, אלא רק לכך שהוא גורם לאבל לאומי, צרת רבים המרככת אצל הבריות את צרות היחיד שלהם. או-אז מרפה מהם מעט תחושת העוול האישי, והם משתחררים מתאוות הנקם. ומשכך, כבר לא נשקפת סכנה להורג-בשגגה והוא יכול לשוב לביתו.

מהם שורשי המחלוקת בין שני פירושים אלה של הדין? יש כאן, ראשית, מחלוקת בשאלה אם הגלות לעיר המקלט היא עונש. לפי הפירוש שבתלמוד, כן. אף כי לא הייתה כוונה רעה, ואין אשמה משפטית, אסון יצא מתחת ידיו של אדם, ודבקה בו אשמה מעצם כך; ואפילו הכוהן הגדול שותף באשמה, אף כי זו אשמה של מחדל ולא של מעשה. רק כאשר שניהם עברו סבל, האחד ישב בגלות והאחר מת (מוות טבעי), המאזן המוסרי שוקם. משפחת הקורבן מרגישה שנעשה מעין צדק.

הרמב"ם, לעומת זאת, כלל אינו מבין את ערי המקלט במונחים של אשמה ועונש. הכול עניין של ביטחון. ההורג בשגגה יוצא לגלות לא לשם כפרה אלא פשוט כדי להיות מוגן. הוא נשאר שם עד מות הכוהן הגדול כי אז הוא יכול לראשונה להניח שמחשבות הנקם הרפו מקרובי ההורג. זהו הבדל יסודי בתפיסת ערי המקלט.

אך יש בין שני הפירושים הבדל יסודי אף יותר. התלמוד מניח כי יש במידת מה מציאות על-טבעית. ברור לו שלו התפלל הכוהן הגדול במסירות מספקת לא היו תאונות קטלניות. הסברו של הרמב"ם אינו על-טבעי. הוא מצוי בתחום שאנו מכנים היום פסיכולוגיה חברתית. קל יותר להשלים עם העבר כשאננו מעומתים איתו בתזכורת יומיומית. אדם שבנו נהרג כשחצה כביש בליל גשם אפל, מוטב לו שלא יפגוש יום יום את הנהג שגרם למותו. ישנם מקרי מוות – כגון מותו של אילן רמון או רצח יצחק רבין – המעוררים גל לאומי של עצב. ישנם אסונות – מתקפת 11 בספטמבר, למשל, או הצונאמי הגדול בסוף שנת 2004 –

הישיבה הגבוהה ברמות ירושלים
בראשות הרב דוד אביחיל

מחפש מקום ללמוד בשיטתיות ובהעמקה?

מרגיש שלימוד התורה שלך יכול להיות משמעותי יותר?

רוצה לפגוש את רצון ה' במקומות שלא פגשת עד היום?

ישיבת רמות מהכה לך!

למידה ברמה גבוהה
 התבוננות יהודית על המציאות
 יחס אישי ואווירה משפחתית
 בניית האישיות
 תכנית הלכה ודיינות

לפרטים ויצירת קשר

יצחק (אחראי שבו"שים) 058-5000292
איתמר (מנהל הישיבה) 0504-400195

ישיבת רמות ירושלים ב-1 | 072-2500904 | www.yramot.com | yeshivatramot@gmail.com

ובניהם

תלמיד בעייתי: בעייתי שלי בן סורר ומורה: מורה שלי מורה ממלא מקום: מפנה מקום

בלי"ץ: בלי ציניות

קליניקה: כלי נקי

הרב דב זינגר משרטט קווי

יסוד לחינוך שמתייחס אל

האש הלבנה > מתוך דברים

שנאמרו בכנס 'חינוך לאור תורת

החסידות' תשע"ח

בין שני יראי ה', והדבר הזה מצליח, וכביכול הקדוש ברוך הוא מסתקרן ובא לשמוע מה קורה בין האיש לרעהו.

נקודה נוספת בפסוק היא המילה "נדברו". לא כתוב 'דיברו', המשמעות של 'נדברו' היא כמו שכתוב על בין הכרובים "וישמע את הקול מדבר אליו מעל הפפרת", לשון של נפעל, זה סוג של נעלם. לדוגמא, אם הכנתי שיעור וכתבתי על הדף מה לדבר, אז אם אני אספיק ולא יפריעו לי – אדבר את כל מה שהתכוונתי. אבל יכול להיות מצב שדרך ההתעוררות של הקהל ישאלו שאלה טובה, וזה יוליד בי דיבור חדש שלא תכננתי. פתאום יוצאים דיבורים מופלאים והמעייין נובע מאליו, וזה מתרחש בגלל מה שקורה בהתרחשות שבינינו.

אם כן, כששני חברים נפגשים ברמה כזו של "איש אל רעהו", יוצא שם "נדברו" מיוחד במינו, וזה מוביל ל"ויקשב ה' וישמע".

הפירוש הזה מסביר את דברי המשנה בפרקי אבות "שנים שיושבים ויש ביניהם דברי תורה". עיקר הדגש במשנה הוא "ויש ביניהם", יש דבר כזה שנקרא 'ביניהם', כמו בין שני הכרובים, יש מרחב שהוא ביניהם, כמו "איש ואישה זכר – שכינה ביניהם". ישנו המרחב המחודש הזה, של 'הלכות גויל' כפי שקראנו לו, זה מה שמתרחש ביניהם.

וזהי נקודה בחינוך שמאוד קשה לראות, כי כשהר"מ בכיתה אז הוא שם לב למה שהוא מדבר. אבל ישנו גם החלק של ה'הידברות' בכיתה בין התלמידים, ולזה צריך לשים לב. איך הם מדברים ועל מה הם משוחחים. ההתרחשות החינוכית אצל התלמידים, היא בוודאי קשורה לדוגמא האישית בכל רגע נתון של ההתנהגות והשיח שיש בתוך הצוות.

לכן השיח של התלמידים בינם לבין עצמם, בינינו לתלמידינו ובינינו לבין עצמנו, משפיע על ההתרחשות הכוללת בתוך המוסד. אם ניתן לכך מקום, נאפשר לשכינה לשרות במקום הזה. כי השכינה תמיד מחפשת את ה'ביניהם', את המקום שהוא כביכול לא קיים, ושם היא שורה.

יש מושג של מורה 'ממלא מקום', אבל מורה יותר טוב הוא מורה ש'מפנה מקום'. לפני בריאת העולם, הקדוש ברוך הוא צמצם את הנוכחות שלו כדי לאפשר למציאות להתקיים. כך גם מורה שדבק במידותיו של הקדוש ברוך הוא, אמנם רוצה להשפיע ו"יותר משהעגל רוצה לינוק – הפרה רוצה להניק", אבל הוא יודע גם את סוד הצמצום. כשרב יושב עם התלמידים, כדאי שהנוכחות שלו לא תמלא את החלל, אלא תאפשר להם לצמוח ולהתקיים.

הלב רוצה להישבר

באגרת החינוך של הרב קוק הוא אומר, שאם הדבר האמיתי הוא להיות מבוגר שמפרנס, אז אכן הקטן הוא דבר לא חשוב. אבל אם אנחנו תופסים שהבל פיהם של תינוקות של בית רבן הוא הדבר האמיתי, אז היחס מתהפך: הילדים הם נזר הבריאה, ולמה יש מבוגרים בעולם? כי משהו צריך להאכיל אותם וללמד אותם תורה.

התפקיד שלי כמבוגר הוא להתייחס אליהם לא כאל ילד קטן שאני צריך להצמיח להיות ילד גדול. כי מבחינתו החיים שלו זה הגיל שלו עכשיו, זה הדבר האמיתי. שיחה טובה של "נדברו איש אל רעהו", זה בעצם בראש ובראשונה – אני מכבד אותך במקום שלך. אני לא רוצה לקחת אותך לשום מקום. אני רוצה להכיר אותך, לפגוש אותך, להכיר את הנשמה שלך.

במובן מסויים, גם מפגש של מבוגר עם מבוגר, כדאי שיתחיל בכך שאני רוצה לפגוש את הנשמה האנושית שלך, כמות שהיא. ובוודאי שעל ידי מפגש נכון עם נער, בלי מחשבה לאן אני לוקח אותו, הוא יגדל ויצמח נכון. המפגש הוא עצם המפגש של איש אל רעהו. ישנה קודם כל הנוכחות שלנו, אני ואתה נמצאים. לפעמים תלמיד נכנס לחדר ויש שקט שלוש או ארבע דקות,

דרך כלל, מחנכים משקיעים זמן ומרץ בשני דיונים: הראשון הוא נושא הגבולות. מה הגבולות בתחום פלוני, מה הגבולות בתחום אחר. זה נושא רחב מאוד, ובדרך כלל אני מציע לכל מי שעוסק בתחום, שיבדוק את עצמו.

מותר לדבר על כך, אבל לא יותר מדי. משמר הגבול הוא כוח חשוב מאוד, אבל הצבא לא בנוי רק על משמר הגבול. יש לו יחידות גדולות וחשובות ממנו...

כאשר דנים על גבולות, צריך לשמור על פרופורציות כמו היחס שבין תוכן הכלי ובין הדפנות שלו. הדופן שמחזיקה את התוכן היא הגבול, אבל היא לא כל הסיור. אם אנחנו מדברים ועוסקים בגבולות יתר על המידה, זהו סימן ששכחנו להתעסק בדבר עצמו, בתוכן הפנימי.

גם כשרוצים לדון בנושא השני שהוא התוכן עצמו, מגיעים פעמים רבות לדיון על נושאי הלימוד הנכונים. מה וכמה ללמד בתורה – בבקיות? בעיון? כמה תנ"ך? כמה גמרא? לימוד הגמרא בשיטה כזו או בשיטה אחרת. האם ללמד עוד דברים בנוסף לדברי התורה? זהו עיסוק בתוכן הגלוי של הלימוד – באותיות התורה. אבל מעבר לשני הדיונים המצויים האלה, יש דיון נוסף שראוי להעלות, והוא הדיון על האש הלבנה.

כתוב בחז"ל שהתורה ניתנה "אש שחורה על גבי אש לבנה". ובהלכות סת"ם יש הלכות מפורטות לגבי צורת האותיות, דברי התורה עצמם שכתובים כביכול באש שחורה, ויש הלכות גויל – הקלף הלבן שעליו נכתבת התורה. האש הלבנה היא הרקע, ועליה כותבים את אותיות התורה. האש הלבנה היא מה שמתרחש לפני האותיות ובין האותיות.

כדאי לנו ללמוד את ההתרחשות הלא רשמית, שהיא רוב מה שמתרחש. מה קורה אצל התלמידים בינם לבין עצמם, איזה סוג שיח הם מנהלים, מה קורה בין הרבנים לבין התלמידים וגם מה קורה אצל הרבנים בינם לבין עצמם. זה בעצם הגויל, וקשה להגדיר אותו בדיוק. 'בין השיטין' הזה, הוא הסוד של העולם כולו.

הקדוש ברוך הוא מסתקרן

בימים אלו אנו מציינים את זיכרון המקדש, ויש תופעה מעניינת. חוקרי תחום המקדש שחזרו את המנורה, את החצוצרות ואת הבגדים, אבל דבר אחד עדיין קשה לעשות, וזה הכרובים. זה לא רק בגלל שהם היו מקשה אחת מזהב, אלא בגלל שהיה סוד בכרובים. ואם נדייק: הסוד לא היה בכרובים עצמם, אלא במה שהיה בין לבין. היחסים ביניהם שיקפו את מערכת היחסים בין הקדוש ברוך הוא לכנסת ישראל, והקדוש ברוך הוא היה מדבר דווקא "מבין שני הכרובים".

יש פסוק מפליא "אז נדברו יראי ה' איש אל רעהו, ויקשב ה' וישמע". לכאורה היה צריך להיות כתוב "אז נדברו יראי ה' איש אל רעהו – ויקשיבו"! שזו מדרגה גדולה להקשיב אחד לשני. אבל ההמשך הוא "ויקשב ה' וישמע". הקדוש ברוך הוא מקשיב, וזה אומר שיש כאן צורה יוצאת דופן של תפילה, ולא על ידי פנייה לה' במובן הרגיל של המילה. אלא שמתרחש פה משהו

מתפלל בנץ?
אתה בהחלט צריך
Timeout

Google Play

“לפעמים תלמיד נכנס לחדר ויש שקט שלוש או ארבע דקות, ופתאום הוא אומר ‘תודה’ ויוצא החוצה. מה ההסבר לתיאור של מפגש כזה?”

ופתאום הוא אומר “תודה” ויוצא החוצה. מה ההסבר לתיאור של מפגש כזה?

יש לרבי נחמן מברסלב תורה מאוד יפה על כך, אומר אותה במילים שלנו: צדיק עוטר בלב את החסיד שלו. ומכיון שהלב של הצדיק הוא ריק כי “ליבו חלל בקרבנו”, אז בעצם הוא תת לחץ, הוא הוואקום. והנפש של החסיד יוצאת ומתרוקנת בתוך הוואקום של הצדיק, בתוך ה”ליבו חלל בקרבנו”, יש שם התקשרות של לבבות.

הלב של האדם רוצה להישבר, יש לו מה לספר, אבל באופן טבעי הוא מגונן על עצמו. וקשה לפתוח את הלב שלו כי אז חלילה הלב יכול להיפגע, הוא חייב לשמור על עצמו, וזו בעצם ערלת הלב שתפקידה לשמור על הלב שלו. ואם הוא מרגיש מוקף לגמרי, אז כביכול הלב של התלמיד יכול להישבר בבטחה בתוך הלב הגדול יותר, כי הוא עטוף ומוגן ולא יקרה לו שום דבר. כך יכול להיווצר שיח משמעותי ללא מילה אחת, רק מה’ביניהם’.

אמון במילים שלי

אצלנו בישיבה יש מעגל שנקרא בלי”ץ – שזה ראשי תיבות: בלי ציניות. ברגע שמייצרים איזשהו מעגל סטרילי, שיושבים יחד עם התלמידים ולומדים לדבר איש אל רעהו, יש שפה אחרת והיובית יותר. הדיבור חייב להיות אישי וישיר. אני קודם כל אומר דבר מתוכי, כי דברים היוצאים מהלב בסוף נכנסים אל הלב. לדוגמה: “מפריע לי מאוד שתלמידים לא מכבדים את שעת כיבוי האורות, כי זה מטריד אותי ולא מאפשר לי ללכת לישון בזמן”. אדבר על זה בפני הכיתה, אבל אוודא שמי שמע את דבריי, באמת קיבל אותם.

זה דורש ממש שיקוף. אתה שואל את מי שמולך – מה שמעת? והוא חוזר על הדברים. אם הוא חוזר נכון אתה משבח אותו, ואם לא אז אתה מתקן. ולאחר מכן מישוהו על ידו גם כן חוזר, ולאט לאט נוצר מעגל פנימי.

מכיוון שאנחנו נמצאים בתשעת הימים, אזכיר דבר מפינוי גוש קטיף. אני זוכר שיח כזה, בכיתה שהיו בה שלושה חברי מגוש קטיף; זה היה לפני הפינוי, והחבריה שלא גדלו באזור דאגו לשלומם. החבריה של גוש קטיף היו בעמדה כזו שהיו לא תהיה. אין מה לדאוג, ולא יקרה שום דבר. והחבריה בכיתה דאגו מאוד, שאם הם לא יעלו את הנושא ולא יביעו את דאגתם, זה יקח אותם למקומות לא טובים. אוקיי, נכון שזה לא יקרה, אבל אם בכל זאת יקרה דבר כזה, אתם מוכנים? מה אתם מרגישים? איפה אתם נמצאים עם הדבר הזה?

היה שם שיח מרגש מאוד, בסוף אחד פנה אליהם ואמר: “מתוך שאני כל כך אוהב אותך ואני כל כך דואג לך, אני רוצה לדעת בכל אופן מה אתה מרגיש, איפה זה נמצא אצלך הדבר הזה? יהיה בסדר, יהיה בסדר, אבל תכל’ס אתה דואג? אתה חולם על זה בלילה? זה מטריד אותך? איך אתה רוצה שאני אתיחס לדבר הזה?”.

בסופו של דבר נוצר כלי, שאנחנו יודעים שהוא כלי סטרילי, שהוא מכבד, שאין דרך לדחות את דבריי. אני מקבל אמון במילים שלי, שמגיעות לי עדן. בלי”ץ הוא קליניקה, אני מציע לקרוא במקום ‘קליניקה’ – ‘כלי נקי’... זה מרחב שמאפשר דיבור כזה שאני יכול לפתוח אליך ולא רק להתווכח על מה אני חושב.

כדי שתלמיד יביע את לבבו, אני צריך לעזור ולסייע לו להסיר את ערלת הלב. והסרת ערלת הלב לא יכולה להיות בכוח, כי אז היא יוצרת הגנה חליפית.

הם-אר-איי

הבעש”ט לימד אותנו, “כל נגעים שאדם רואה חוץ – מנגעי עצמו”. וכבר נאמר “כל הפוסל במומו פוסל”, והרמב”ם פסק את זה להלכה ויש בזה נפקא מינה. זאת לא מליצה. אם אנחנו מאמינים בזה באמונה שלימה, פירושו של דבר שכשאני רואה בעיה בכיתה, והר”מ בא להתייעץ איתי על מה שקורה בכיתה, אני אומר לו: מצויץ, תיארתי לי את הכל, ועכשיו – ספר לי ב’דקה מן הדקה’ איפה זה פוגש אותך?!

באחת מישיבות הצוות התברר שאחד התלמידים שיקר, והמדריך אמר: “אין דבר כזה בישיבה. אצלנו לא משקרים! אם הוא משקר – הוא צריך לעזוב את הישיבה מיד”.

אמרתי לו: אתה צודק, אבל לפני שאנחנו זורקים אותו מהישיבה, אני רק רוצה לשאול אותך: למה זה כל כך מרגיז אותך? ייתכן והוא שיקר ועליו לעזוב את הישיבה, אבל למה אתה כל כך מתרגז?

לקח לו הרבה זמן, עד שבסופו של דבר הוא אמר: “מה זאת אומרת? אתה יודע כמה אני נלחם עם עצמי עם מידת השקר, כמה אני מתאפק לא לשקר, והוא משקר בכזאת קלות?!”

כלומר, התלמיד משקף לו איזשהו נושא. אני לא יכול להתנגש ברכב אם הוא נוסע בכביש 6 ואני נוסע בכביש 4. כלומר, אם אני מתנגש עם מישהו, סימן שאנחנו נוסעים על אותו ציר. וזה סימן שיש פה הזמנה לעבודה מבחינתי.

פנה אלי ראש ישיבה מסוים ואמר לי: “מאוד חשוב לי שתבוא לדבר עם התלמידים שלנו על תפילה”. אמרתי לו שאני לא חושב שזה יעזור אם אני אבוא לתלמידים. אולי זה יהיה שיעור אחד יפה, אבל אם רוצים לעשות

"אמרתי לו: אתה צודק, אבל לפני שאנחנו זורקים אותו מהשיבה, אני רק רוצה לשאול אותך: למה זה כל כך מרגיז אותך?"

להיות שאגלה שבגלל שהוא החוליה החלשה הוא סופח לתוכו איזושהי בעיה, שהוא רק המשקף שלה, הוא ההד שלה. ודרך התבוננות אמיתי וטובה אפשר יהיה להבין את זה.

באים אלי לפעמים זוגות לייעוץ, תמיד אני משתדל להכין להם שלוש כיסאות. כי אין דבר כזה שני אנשים, תמיד יש את 'ביניהם'. זה מאוד מעניין היכן הם שמים את הכיסא השלישי. אני הכנתי את הכיסא השלישי לכבוד השכינה שנוכחת פה, ויש כאלה ששמים את הכיסא בצד, יש כאלה ששמים את הכיסא ביניהם, ויש כאלה ששמים ליד האישה.

כשאתה מתרגל לזה, אתה מתחיל לתת נוכחות לעובדה שאנחנו נוכחים, אנחנו לא נמצאים במוסך שבו פותרים בעיות טכניות. יש פה בעצם נשמות שעולות בהשתלשלות מלמטה למעלה. ולכן, מה שרואים בשטח זו התוצאה, ההקרנה, זו מידת המלכות. אבל המלכות זועקת לייחוד - לחיבור, אנחנו צריכים לראות איפה השפע נתקע פה בתוך כל המערך הזה.

ולכן יש פה הזמנה עמוקה יותר להבין היכן זה נתקע. קורה הרבה פעמים שברגע שאתה תעשה שינוי בתוכך, יכול להיות שתתחיל להתפלל, ואז באופן ממש זה משפיע על הזולת.

כמה אני אוהב את הפלאפון שלי

יש סיפור ידוע שפעם אחת באו כמה ר"מים לאחד הגדולים, ודנו איתו על תלמיד שבכוונתם לזרוק מהשיבה. הם סיפרו וסיפרו ואז לפתע שאל אותם הרב: "איך קוראים לו? מה השם של אמא שלו?" הר"מים אמרו שהם לא יודעים. ענה להם אותו גדול: "אם לא התפללתם עליו, תחזרו הביתה ותעשו את העבודה".

השאלה היא האם אתה יודע את השמות של כל התלמידים שלך עם השמות של אמותיהם, שבכיל להתפלל עליהם. הרבה פעמים אנחנו עושים את זה בצוות הישיבה, להתפלל על חברו.

בדור שלנו ישנה בעיית הפלאפונים, למרות שגם בדור הקודם כשלא היו פלאפונים לא היו חסרות בעיות אחרות בחינוך. היה מאוד מעניין לדבר בין אנשי הצוות, עוד לפני שניגשים לעשות לתלמידים כל מיני כללים או לגזור עליהם כל מיני גזירות, לבחון את עצמנו במשך כמה שעות של עבודה. הצוות דיבר בינו לבין עצמו על יחסו לפלאפונים. לא דיברו חלילה על דברים גרועים במיוחד, אלא למשל על נושא הזמינות. כמה אני אוהב את הטלפון שלי, וכמה אני שונא אותו. כל אחד סיפר למה הוא אוהב את הטלפון שלו, ועד כמה הוא קשור אליו מהרבה מאוד סיבות. מחקרים מוכיחים שזה הפך להיות חלק מגוף האדם...

ברגע שהשיחה המרתקת הזו התקיימה, אחרי זה כשדיברנו גם על התלמידים - בכל זאת הם חלק מהנושא - משהו קרה... סוג השיח השתנה לחלוטין. כי לא באנו ממקום מתנשא, כי אתה יודע שגם לך יש בעיה. ההבנה שיש כאן מכלול אחד, לא רק בפרטים אלא ב'ביניהם', בשיח בינינו לבינם

ובשיח בינינו לבין עצמנו, עוזרת לשכלל ולדייק את השיח. זה כמו לחדד את הגרזן היטב היטב, זה כמו בהכנות לתפילה, אחרי שאתה מחודד ומושזז, גם מכה קלה יכולה לחתוך בצורה מדויקת. בדיבור אחד מדויק, אפשר לחסוך הרבה מילים ותנועות מיותרות ולהעמיד את התלמידים בקרן אורה.

תהליך אמיתי זה משהו ארוך ועמוק שכולל גם עבודה של הצוות.

גם בזוגיות, היום כבר ברור להרבה אנשים שאם אשתך או הילדים שלך מרגיזים אותך, זה הזמן מבחינתך להפוך את המראה. אנחנו נותנים לכל ר"מ מכשיר קטן של MRI. מה זה MRI?

M זה הרי כלומר: 'הם זה אני'. אתה מסתכל עליהם, ובסופו של דבר רואה את עצמך.

יש סיפור על אחד מאדמו"רי חב"ד שהיה נוסע מעיר לעיר, אנשים היו שופכים את ליבם בפניו על עוונותיהם והוא היה נותן להם תיקון. פעם אחת הגיע איזה יהודי לשפוך את ליבו בפניו, ושלושה ימים ושלושה לילות האדמו"ר לא המשיך לקבל אנשים וגם לא זו מהמקום. הוא נשאר בתענית. בסופו של דבר הוא קרא לחסיד ונתן לו תיקון.

שאלו אותו החסידים: למה המתנת שלושה ימים? והאדמו"ר אמר שאותו יהודי סיפר לו על עון מכוער, והרבי לא מצא בתוכו שום עניין דומה לזה, ואז הבנתי שהקדוש ברוך הוא מסתיר ממני משהו. כי לא יתכן שבא לפניי יהודי עם פגם כזה, אם זה לא קשור אליי. לכן התענית והתפללתי, ובסופו של דבר נזכרתי בפגם דומה, דק מן הדק, אצלי. מצאתי לעצמי תיקון, ורק אז יכולתי לתת לו את התיקון שלי".

'תלמיד בעייתי', פירושו: בעיה שלי. בעייתי. כמו במליצה על 'בן סורר ומורה' - שהוא המורה שלי. כמו שאומר הסלנג: "הוא עושה לי בית ספר", כי הוא באמת מזמין אותי לעבודה. לראות מה העבודה שלי. ואז מתרחש בינינו סוג של אינטרקציה, כשאתה מזיז פה משהו, אתה מזיז גם במקום אחר משהו אצל מישהו אחר.

תוריד את הנעליים

יש יהודי יקר בשם ישראל חברוני שלמד את גוף האדם. הוא היה מהנדס בכיר ומורה לג'ודו. יש לו שלושה ספרים חשובים, אחד מהם נקרא 'שכלול היכולת'. לצערי סבלתי מבעיות גב, ניסיתי את כל הדרכים הקונבנציונליות והלא קונבנציונליות עד שהגעתי אליו. כשהגעתי אליו, הוא אמר לי דבר ראשון: "תוריד את הנעליים", והתבונן עשר דקות בנעליים שלי, עד שאמר: "הבנתי". ואז הושיב אותי על כיסא וביקש ממני להזיז את כף הרגל מצד לצד במשך שעה. כך הוא החזיר לי את המעגליות לקרסול. בסופו של דבר, דרך ההתבוננות שלו הוא הבין.

הרי הגוף שלנו הוא מכלול, יכול להיות שמכיוון שלאחרונה התחלתי ללכת עם הכיפה בצד ימין, ממילא הראש שלי הולך קצת שמאלה, ואם הראש הולך קצת שמאלה, אז הכתף השמאלית נוטה שמאלה, כמו מישהו שמדבר בטלפון יותר מדי, או שהוא שוטף כלים תוך כדי שיחה, בלי אוזניות, הוא מחזיק את הכתף בצורה שתכאיב לו בהמשך.

כשישראל חברוני הסתכל בנעליים, הוא ראה בעצם איך אני הולך, ודרך איך שאני הולך הוא הבין שהבעיה בעצם היא לא בגב, אלא ברגל. ואז התחיל לטפל בכף רגל ימין, וזה הזיז את כל המכלול שנקרא גוף.

זה נכון לגבי גוף האדם כמכלול אחד, אבל היום כולם מבינים שיש קשר בין נפש לגוף. שיכול להיות שהבעיה בגב היא לא רק קשורה לזה שהלכתי עם הכיפה בצד מסוים, אלא לזה שאני מתוסכל ממה שקורה איתי בבית הספר. יכול להיות שהרגשתי תוסכל בבית הספר מהתלמידים וכך במקביל גם בנפש היתה בעיה, וזה השפיע על הגב.

כאשר הנמלים פועלות בתוך הקן, זה לא שהמלכה נותנת להן הוראות שעוברות במסך; כמו שהגוף שלנו יש לו איזושהי הבנה כוללת איך הוא פועל, כל אבר עם התפקיד שלו, יש איזושהי התנהגות של המכלול, כמו כן לכיתה, לשיבה, יש התנהגות באופן חברתי, יש כאלה שקוראים לזה 'חוקי הקבוצות'.

יש מחקרים בנושא הזה בתחום החברתי, אבל התבוננות נשמית נותנת לזה מקום גבוה יותר, שבעצם למכלול, למוסד, לכיתה, יש איזושהי התנהגות כוללת, ואנחנו יכולים להשפיע על זה. כשיש תלמיד בכיתה הוא כמו כאב הגב שלי. הוא בא ללמד אותי משהו. הוא רק סימפטום, הוא לא בעיה.

אם אני 'אטפל בו', אעשה ניהול פתיחה באש', אזמין את היועץ, את ההורים שלו וכו' ואעשה את כל הדברים הרגילים שאנחנו רגילים לעשות - בדרך כלל זה לא יעזור. אבל אם באמת אני אנסה ללמוד מה קורה פה, יכול

עוד פעם קמת מאוחר?
גם אתה צריך
Timeout

Google Play

בלי ייסורי מצפון וללא שמחה

שחר פרידמן

השבט נראתה לי כמו ערימה של איסורים. בהתחלה הורדתי את העישון וההתעמלות. את השבתות הראשונות ביליתי עד כמה שיכולתי במיטה, ובשעות הערות הייתי כבויה ועצובה. רק כעת, לאחר התשובה, אני קולטת איזו מתנה נפלאה זאת השבת" היא מספרת בעיניים נוצצות.

אז מה מוותרים על החיים?

"היו לי פחדים רציניים: לא ידעתי עד איפה זה יתגלגל. אם התחלתי עם השבתות, מה יהיה הצעד הבא? להפסיק עם המסעדות שאני כל כך אוהבת? להפסיק ללבוש את הבגדים שלי? האמת היא שגם היום אני מסתכלת על תופעות מסוימות ומקווה שעד כדי כך אני לא אחמיר... אבל יש לי הרבה יותר אמון באמון שהקדוש ברוך הוא נותן בי. אני מבינה שכמו שאני סומכת עליו ונותנת לו מקום בליבי, ככה באיזשהו מקום גם הוא מכיל אותי ונותן לי חירות".

המשיכה לחיים כמובן אינה פוסקת ווולודרסקי מוצאת את עצמה סועדת עם הוריה במסעדות לא כשרות, כאשר היא מזמינה את האוכל הישר' כפי הבנתה אז. "עם הזמן קנו לי כלים משלי, ובאיזשהו שלב גם מקרר משלי, כי לא הצלחנו לכבות את האור של המקרר בשבת. ההורים שלי מקסימים, הם היו נוסעים עד בני ברק כדי לקנות לי מוצרים. גם קבלת הצניעות הייתה הדרגתית. המלחמה לא מתחלפת ביום, כל פעם קונים עוד בגד אחד".

הקב"ה מוביל את כולנו לטוב

המעבר הזה שבין עולם החולין אל הקודש אינו מסע פשוט. תקופות של קושי ושל רגשות אשם, אכזבות ונפילות, מרצפות את הדרך במהמורות שמקשות על התהליך. אבל וולודרסקי אינה נרתעת. היא מבינה שלסבל יש סיבה ותכלית, "אתה תמיד מרגיש שיש לו משמעות וסיבה, אתה תמיד סובל למען משהו. ובסוף תמיד הקושי מלמד אותך משהו חדש. הוא מוביל אותך למקום טוב יותר, כך שגם הוא בעצמו בתוכו טוב".

ומה הסיכום שלה למסע הארוך אותו עברה? "זאת האמונה שלי: הקב"ה מוביל את כולנו לטוב. במקרים אינספור אני רואה איך מקרה מצטרף למקרה ובסוף הכל מתאחד לטובה. אז אני סומכת עליו".

"נולדתי בתל אביב וחייתי בה את רוב חיי הצעירים. בתור צעירה הייתי חלק מן ההווי התל אביבי, וחיי התמקדו ביציאות ובילויים, בלי מסגרת קבועה שתחזיק אותי. אורח חיי היה רחוק משמרנות, מרדתי בהורים ולא ייחסתי להם חשיבות". שלי וולודרסקי מספרת סיפור ישראלי ידוע שמורכב מריקנות שהופכת למרידה בהורים ומתפתחת אחר כך להפניית עורף ביחס לערך אנושי או לאומי כלשהו. אבל וולודרסקי מלמדת שבתוך תוכו של אותו צעיר ישראלי פועם לב וכשהוא מתעורר, יש בכוחו לחולל מהפכה בחייו של יהודי.

"עם הזמן נהיה לי רע מאוד בחיים האלה", היא מספרת. "זאת לא הייתה תחושת אשמה או ייסורי מצפון; אלו לא היו קיימים בלקסיקון שלי עד שחזרתי בתשובה. לא עלה בדעתי שאיך שאני חיה זו לא דרך לגיטימית. הכאב גם לא נבע משעמום או משחיקה. הרגשתי בלבול. הרגשתי שמהו בחיים האלה לא אמיתי, שאני מחפשת ולא מוצאת". וולודרסקי החלה בתהליך של תיקון אישי ובין-אישי. "השתדלתי לא לשקר ולהיות מוסרית יותר. נרשמתי ללימודים והחלטתי להתחיל לחיות בצורה מסודרת יותר".

את השרימפס אני מורידה מן התפריט

תהליך התיקון האישי, שנבע ממצפון חילוני, לחלוטין לא סיפק את המאויים הכמוסים שלה. תחושת סבל מן החיים הובילה אותה לשלב הבא של החיפוש: "דווקא כשהיה לי רע התחלתי להאמין בכוח כלשהו מעליי. זה לא התחיל בתור יהדות או תורה ומצוות. זו הייתה אמונה פשוטה מאוד, ומאוד אוניברסלית: יש אלוקים".

באחד הימים התגלגל לידיה עלון של ברסלב, מאלה המעודדים את שמחת החיים ומלאים בעצות טובות לחיים. "התכנים דיברו אליי, התחברו לנפשי. זיהיתי שהאלוקים בו האמנתי נמצא בתוך התכנים האלה, בתוך היהדות. כביטוי לחיבור הזה החלטתי ששרימפס אני מורידה מהתפריט. לא היו לי כוונות מעבר לזה, זה היה סמלי לחלוטין!".

סמליות של הכרה באלוקים אולי אינה משמעותית כל כך מבחינה הלכתית, אבל דרמטית בתהליך ההתקרבות להשם יתברך. "עם הזמן צמח בי הכרח פנימי לשמור את השבת. יחד עם הצורך הייתה בי התנגדות גדולה וחשתי פחד גדול בתוכי

החבר מהמילואים שואל שאלות? השכנה מתעניינת ביהדות? ראש יהודי זאת התשובה! 03-5255355 ry@neto.net.il

עכשיו תורנו

ראש יהודי

תנועת תשובה ציונית

מתחילים בע"ה ב- ד' אלול (4.9.19)

קריאת כיוון לציונות הדתית להצטרפות לתנועת התשובה הציונית כלים ותובנות נפלאים

קורס שליחים

בירושלים

מחיר 450 ₪

225 ₪ לאנשים וסטודנטים

מיזעדי לבי ובנות 12 מפגשים

מכתבת מרתקת

טובי המרצים

לפרטים הרשמה: 052-6791122 | 052-5665005

חפשו בגוגל: קורס שליחים ראש יהודי

מארז ספרים "הגיע הזמן" במבצע!

8 ספרים רק ב- 389 ₪

כולל משלוח עד פתח הבית!

www.roshy.org

052-5665005 | 02-6791122

ראש יהודי לפרטים.

התנבואה בעמורת

“עמורתו של עמו יחיה עמו, כי אמר: ‘לנבואתו של עמו יחיה עמו.’”

התנבואה של עמו יחיה עמו, כי אמר: “לנבואתו של עמו יחיה עמו.”

(א) לנבואתו של עמו יחיה עמו, כי אמר: “לנבואתו של עמו יחיה עמו.”

מאמר מנחם מברוך על התנבואה של עמו יחיה עמו, כי אמר: “לנבואתו של עמו יחיה עמו.”

התנבואה של עמו יחיה עמו, כי אמר: “לנבואתו של עמו יחיה עמו.”

התנבואה של עמו יחיה עמו, כי אמר: “לנבואתו של עמו יחיה עמו.”

התנבואה של עמו יחיה עמו, כי אמר: “לנבואתו של עמו יחיה עמו.”

התנבואה של עמו יחיה עמו, כי אמר: “לנבואתו של עמו יחיה עמו.”

התנבואה של עמו יחיה עמו, כי אמר: “לנבואתו של עמו יחיה עמו.”

התנבואה של עמו יחיה עמו, כי אמר: “לנבואתו של עמו יחיה עמו.”

התנבואה של עמו יחיה עמו, כי אמר: “לנבואתו של עמו יחיה עמו.”

התנבואה של עמו יחיה עמו, כי אמר: “לנבואתו של עמו יחיה עמו.”

התנבואה של עמו יחיה עמו, כי אמר: “לנבואתו של עמו יחיה עמו.”

התנבואה של עמו יחיה עמו, כי אמר: “לנבואתו של עמו יחיה עמו.”

התנבואה של עמו יחיה עמו, כי אמר: “לנבואתו של עמו יחיה עמו.”

התנבואה של עמו יחיה עמו, כי אמר: “לנבואתו של עמו יחיה עמו.”

התנבואה של עמו יחיה עמו, כי אמר: “לנבואתו של עמו יחיה עמו.”

התנבואה של עמו יחיה עמו, כי אמר: “לנבואתו של עמו יחיה עמו.”

התנבואה של עמו יחיה עמו, כי אמר: “לנבואתו של עמו יחיה עמו.”

רב החובל
עמית!
רב החובל
עמית!

סאיפה אני אמור
לדעת! בימינו,
כל בעל קיסק
שמוכר ארטיק
ביותר מחמשה
שקלים נקרא
שודר!!

שודרים?
איזה שודרים?
שודדי ים, כמוגן!
מה השבת?!

ספינת שודרים
מתקרבת אלינו
בקצב מבהיל!

...עוד לא.
אולי תקורו
עוד כמה
שנים, אחרי
שאלמד קצת
בישיבה...?

זה אתה?!!
אמממ...
עמית - אני בן.
חובל - אני בן.
רב...
רב...

מי זה רב
החובל?
עמית?!

רב החובל
עמית, הם
באים!!!

הרב עדין אבן ישראל (שטיינזלץ)

תסגרו את המועדון

זו בעיה שהולכת ממרכז המפד"ל העולמי, דרך בני ברק, ועד לבור המים שבאמצע בתי-אונגריין, והתמצית שלה היא: יש מין מועדון, המועדון של הדתיים.

התפיסה הזו, שקיימת בשווה אצל ראשי המזרחי מחד ואצל קנאי מאה שערים מאידך – ובכל הטווח שבין אלו לאלו, לא רק לוקה בעניין של אהבת ישראל, אלא היא שלילה של מהותה של היהדות. זה לא רק חיסרון באיזה פרט קטן או סעיף קטן. מפני שאם זה מועדון, שבו מישוהו אומר: "אני החלטתי להאמין, אני החלטתי להיות שומר מצוות, ויש חברי שהחליט לא לעשות את זה; הוא לגיטימי ואני לגיטימי, שנינו אנשים כשרים, ואיש באמונתו" – טענה שכזו שוללת את כל המהות ואת כל התוכן של היהדות. בתמצית, לומר שיש חילוניים שלא אכפת מהם, פירושו גם שבעצם יש דתיים שלא אכפת מהם, ושיש הקב"ה שלא ממש אכפת ממנו, אלא שרק במקרה יצא שהצטרפתי או נולדתי לאיזה מועדון, קלאב.

עצם ההכנה של האדם שהוא יהודי ושהוא "בעסק" הזה, עומדת על ההכרה שהדבר הזה אינו מועדון, שהוא לא עניין של מי שהתחשק לו ליפול לחור הזה, או של מישוהו שבמקרה נפל בבית דתי, ושהעיקר היחיד הוא שאלו ששייכים למועדון הזה ואלו שלא, לא יגנבו יותר מדי האחד מהשני ולא ירצחו יותר מדי האחד את השני. אם לא כן, כל העניין של תורה ומצוות הופך לסוג של בדיחה, שאין הבדל בינו לבין חברות בקלאב ויקטוריאני מכובד או באיגוד לוחמי הקראטה של מחוז ירושלים: יש לזה בדיקו אותו הפרצוף, ולמעשה אין לזה שום משמעות, ואף אדם הגון לא ראוי לו לקחת חלק במשהו שנראה כך, בצורה כזו של יהדות.

הרי בשביל מה צריך את כל השטויות האלה? אחד אוהד של בית"ר ירושלים ומרגיש מצוין עם זה, והשני דווקא נוטה אחרי הפועל תל אביב. ומה בכך? באמת אין שום הבדל. האחד נהנה כאשר זורקים חזיונים על אלו והשני נהנה כאשר זורקים חזיונים על אחרים, והצד השווה שבהם שכולם מקללים את השופט. באותו אופן יש קבוצה שכזו שנקראת הקבוצה של המאמינים. כדורגל הם אמנם לא יודעים לשחק, אז משחקים במשהו אחר. כל הגישה הזו, מעיקרה, מעקרת מתוכן את כל האמונה. ברגע שמניחים שזה עניין של פלוני שהתחשק לו או של אלמוני שתקעו אותו במסגרת הזו וכך הוא תקוע עד היום – הרי בדרך כלל מדובר בילדים טובים שההורים שלהם החליטו שבשילם שהם חברים בקבוצה של הדתיים, ואין להם הכוח או החיות כדי למרוד – פירושו הדבר שכל זה הוא הכל ורעות רוח, והוא לא שווה דבר לא בראשיתו ולא בסופו.

מה פירוש העניין של אהבת ישראל? במשפט פשוט, אהבת ישראל פירושה שאנחנו כלל אחד, מכלול אחד. והמכלול הזה, לא תלוי בזה שמישהו מתחשק לו כך או מתחשק לו אחרת. אם ברור לנו שיש לנו דרך וחובה בעולם, דרך לעבוד את ה', אז העיסוק בזה וההליכה בזה הם לא בעיה שלי, הם לא עניין של כאב הלב שלי או של הפופיק הפרטי שלי – אלא עניין ששייך לכלל ישראל. הוא שייך לכלל ישראל בין שהוא משוגע על זה ובין שכלל ישראל לא רוצה, בין שאני רוב ובין שאני מיעוט.

יש מין תפיסה כזו, רווחת ונפוצה מאוד בכל מקום ובכל מגזר: אם וכאשר עוסקים באהבת ישראל, הרי שקודם-כל ברור שצריכים להתחיל ממספר אחד, ממה שנקרא גוף ראשון יחיד. ראשית אם כן נותנים את הדעת על היהודי הזה, גוף ראשון, ולפני הכל הרי צריכים להאכיל אותו ולהשקות אותו; על זה אין ספק בכלל. אחר כך צריכים ללמדו תורה. וצריכים גם להלביש אותו בכגדים נאים, גם זה ברור, ובכלל – כדאי גם לפנק אותו קצת. מה יש? אסור לתת ליהודי קצת שוקולד מפעם לפעם? אז קודם דואגים לגוף ראשון יחיד; אחר-כך, לכשאפנה, אפשר יהיה להתנסק עם אחרים; אולי גם זה לא.

הרבה אוהבים לדבר על אהבת ישראל, אבל בסופו של דבר, רוב מה שנאמר על זה הם כל מיני וורטלאך יפים שלא מעלים ולא מורידים. קודם כל, לעצם הנקודה, השאלה היא פשוטה: מדוע זה כל-כך חשוב? הרי בסיפור בגמרא על הגר שבא לפני הלל וביקש ללמוד את כל התורה על רגל אחת, הלל הזכיר נקודה אחת פשוטה: "דעלך סני לחברך לא תעביד", וכולם גם מכירים את המשפט של רבי עקיבא: "ואהבת לרעך כמוך" – זה כלל גדול בתורה. כל התורה אם כן בנויה על זה, למה? למה שבכלל יהיה אכפת לי ממה שקורה אצל השכנים? יש לאדם כל כך הרבה מצוות ומעשים טובים המוטלים עליו, עול תורה ומצוות רחב ומלא וגדוש, לא די בזה?

הנקודה הבסיסית יותר היא עניין ששומעים אותו אצל כל מיני נקיי דעת. אותם נאורים ויפים אומרים: איש באמונתו יחיה. "אני אישית רוצה להיות דתי, אני אדם דתי ושומר מצוות; אני לא יודע למה, אגב – השד יודע למה – אבל אני אישית שומר מצוות, ושמשהו אחר גם כן יעשה מה שהוא רוצה, אשריו ואשרי חלקו: העיקר שלא נפריע אחד לשני, ולא נזרוק אבנים אחד על השני, ונהיה כולנו יפים ונחמדים, נשלם מס הכנסה בזמן, והכל יהיה בסדר גמור". לא ברור לגמרי מדוע, אבל סובלנות נעשתה כיום למילה מאוד מכובדת, עניין גדול וחשוב שכל אחד מדבר בו, גם בשיחות ובכתי מדרשות. העיקר הוא – "אני לא אדרוך עליך, אתה לא תדרוך עליי, נהיה כולנו ידידים טובים, ונזכה לביאת אחוז צמיחה גבוה וצמצום המיתון במהרה בימינו אמן ובא לציון גואל".

במילים אחרות, זו בעיה שהולכת ממרכז המפד"ל העולמי, דרך בני ברק, ועד לבור המים שבאמצע בתי-אונגריין, והתמצית שלה היא: יש מין מועדון, המועדון של הדתיים. אנחנו חברים בקלאב הזה, בחבורה הזו. וכאשר אנחנו חברים בחבורה הזו – משלמים על כרטיס חבר: יש לקום בבוקר, לדפדף בסידור, עם תפילין על הראש. אחר-כך לפני שהולכים לישון, שוב מדפדפים קצת – ובזה אנחנו משייכים עצמנו למועדון, יש לנו כרטיס חבר המעיד שאנחנו בחורים טובים. ומה קורה אם פלוני לא שייך למועדון הזה? שיתכבד וישב במועדון שלו, ובלבד שלא יזרוק אבנים על המועדון שלי.

איכות הסביבה. אם פלוני אומר שכשנוסעים בשבת זה כואב לו - זה בסדר. אבל אדם שאומר שמי שנוסע בשבת ברחוב שלו מפריע בזה לשבתיות שלו, הריהו מכריז שהוא לא מודה לא בקב"ה ולא בשבת.

אם דבר מה הוא אמת, הוא אמת עבור כולם. אם שקר, הוא שקר גם עבורי. צריכים לזכור את הנקודה הזו הדק היטב, בבוקר ובערב. כאשר אדם הולך ודואג לנשמותיהם של אחרים - הרי שבזאת הוא בעצם גם דואג לעצמו. הוא דואג לקיום ולאישוש שלו עצמו כאדם. מפני שבשורש העניין, אהבת ישראל לא רק קשורה לאהבת ה', היא עומדת על העניין הזה של "ה' אלוקים אמת" - אם ה' אלוקים אמת, אז האמת הזו הולכת בכל מקום, מהדהדת בכל מקום, שייכת לכל אחד, לשכן שלי לא פחות מאשר לי. על זה צריכים לדאוג, ככה צריכים לחשוב, וכאשר עושים כך, יודעים לפחות שבזה מצהירים - ולא בדיבורים, אלא בעצם הוויית האדם: ה' אלוקים אמת.

מדובר פה בדברים הנוגעים לתמצית העניין של מה זו עבודת ה', מה זו יהדות בכלל; ופירושה הדבר הוא לומר: "אני שייך" - אני שייך לעסק הזה של עבודת ה', ואני שייך למכלול הזה של עובדי ה'. אהבת ישראל שכוו היא לא עסק צדדי, היא לא עניין שנופל קצת בצד. יכול להיות שעוסקים באלף דברים אחרים, אבל מעבר לכל הדברים הללו ישנו העניין הזה, שיושבים בו וקשורים בו ונלחמים עבורו אליו ומתקשרים אליו, עד זיבולא בתרייתא, עד הנקודה האחרונה.

כאשר מבינים את זה כך, ברור שלא יכולים להתעלם מהסוגיה הזו גם כאשר זה לא בדיוק נוח. ובאמת הרבה פעמים זה לא נוח: הרבה פעמים נוח יותר לשבת בתוך השטיבל, בתוך החור הקטן או הגדול שלי. יכול להיות שיושבים שם יחד עם עוד אלף איש, ומרגישים כל-כך טוב אחד עם השני, תענוג. ברגע שמקבלים את זה שעקרונות כל אחד באמת יכול ללכת בדרכו שלו, בין אם לעזאזל ובין אם לגן-עדן - כל הנועם והחום שבתוך המקווה הקטן שלי לא מעלים ולא מורידים. מפני שבאמת, פירושו של דבר - שלא מאמינים; לא בגן-עדן ולא בגהינום.

בפילוסופיה של המדע מקובל לומר שטענה שאי אפשר להוכיח אותה - כלומר למעשה למדוד אותה, לשקול ולמנות אותה, היא חסרת ערך. אחת השאלות היא - איך מודדים אהבת ה', איך מעריכים את זה? האם על פי כמות העוויות שעושים בתפילה? והתשובה היא, שאהבת ה' נמדדת בהתאם לאהבת ישראל. כשניכר שהאהבת ישראל בערך ברמה של מינוס 3, ברור למדי שאהבת ה' היא לפחות באותה מדרגה, אולי פחות מזה. כל זה אינו נובע רק משום שיש מצווה מסוימת, מוגדרת, בויקרא פרק יט: "ואהבת לרעך כמוך"; הדברים הללו בנויים על התשתית של מה זו עבודת ה', על מה פירוש מחויבות לקב"ה ומחויבות של האדם כלפי עצמו. כאשר באמת מבינים שמחויבות בזה לא מפני שנפילתי במקרה אל המועדון הזה, וממילא הדבר הזה לא נוגע דווקא לי; הוא נוגע במידה שווה לכולם, לכל אשר בשם ישראל יכונה.

הרמב"ם מונה את כל אלה שאין להם חלק לעולם הבא, ובין היתר הוא מזכיר את מי שפורש מדרכי ציבור. הוא מסביר שזהו אדם שמקיים את התורה כולה, אבל בעצם הוא אומר: "לא אכפת לי מהיהודים"; הוא לא משתתף בצרותיהם ולא שמח בשמחותיהם. ייתכן שהוא מניח ארבעים ושמונה זוגות תפילין, אפשר שהוא עושה קרעצין על ימין ועל שמאל, הוא ודאי גם מתפלל בנוסח האר"י, אבל זה לא בן-אדם. זו לא שאלה של הכרזה, אם מצהירים כך או אחרת. זו שאלה של איך מרגישים ואיך תופסים את המסגרת של עם ישראל והקב"ה. מי שפורש מדרכי ציבור בעצם אומר: תנו לי לחיות כמו שאני רוצה, ובבקשה אל תיסעו ברחוב שלי בשבת מפני שזה מפריע למנוחת השבת שלי. מאבק השבת שכזה דומה לחלוטין למאבק של פעילי

הכנס השנתי למלמדי בר מצווה

ד' אב, 05.08 - בית הכנסת המרכזי קרית אונו

לזכרו של טוביה שוורץ ז"ל

יום שני
הקרוב!!!

08:30 - התכנסות וכיבוד קל

09:30 - הרב רצון ערוסי שליט"א - דברי ברכה

10:00 - הרב אוריאל סעייד - סיפורים מהשטח

10:30 - יעקב נמן, מנכ"ל מכון קשר

ממלמד חובב למלמד מקצוען ומשפיע

11:30 - הרצאות TED קצרות של מלמדים נבחרים

הרב דן כוכב, הרב עמיחי שוקרון, פיני גלרנטר, הרב דניאל קלוגהפט

12:30 - הרב שמואל אליהו שליט"א - דברי ברכה וחיזוק

13:00 - הרבה יותר ממלמד בר מצווה. טוביה שוורץ ז"ל

סיפורים מבני המשפחה והקרנת סרטון חדש על פעלו

13:30 - הפסקת צהריים

ארוחת צהריים, תפילת מנחה, יריד דוכנים

של עזרים מגוונים למלמדי בר מצווה

14:30 - בני שטראוס וצביקי נוימן

מנהלי התכניות הארציות של הקרן למורשת הכותל ו"צהר"

15:00 - פאנל שוו"ת עם מלמדים ותיקים

16:00 - חלוקת שי וסיום.

לרכישת כרטיסים: טיקצ'אק (בגוגל: כנס מלמדי בר מצווה)

או בטלפון 050-9010586 (יעקב)

***העבירו את ההודעה למלמדי בר מצווה שאתם מכירים!**

מכון קשר
הכנה לבר מצווה

ערכת לימוד
חדשה של מכון
קשר שי לכל
משתתף

יש לך שאלה בעבודת ה' סמט ל-
054-4530951

נפשי בשאלתי

הרב יהושע שפירא, ראש ישיבת רמת גן

אפשר לעבוד את ה' באמת ולא בשביל שאני אהיה יותר צדיקה?

למה יש לנו ירידות בחיים?

האמירה שיש לנו ירידות בחיים מפספסת את העיקר והוא: שכל החיים בעולם הזה מתחילים מירידה גדולה של הנשמה ממקור חוצבה האלוהי 'בנעוריה בית אביה'. הנשמה יורדת לתוך הגוף מפני שירידה זו היא צורך עליה, וכשם שהירידה בכלל היא צורך עליה, כך גם הירידות היחסיות שמלוות אותנו הן צורך עליה.

ובספר 'נתיבות שלום' על ימי בין המצרים מובאים דברי הרבי מקוברין, שאמר לפני פטירתו שכעת, במבט לאחור, הימים שהיו נראים לו מוארים מתבררים כימים רגילים מפני שהאור שבהם היה אור שהופיע בגדרי עולם הזה, ואילו הימים שנראו לו חשוכים, שבהם היה לו מאבק וכמיהה גדולה לאור, דווקא אלה היו ימי ההארה הגדולים והעמוקים של חייו מפני שהיו מרוכזים בבקשת ה' יתברך.

איך יודעים מתי לדון לכף זכות ומתי האדם השני פשוט לא בסדר?

המצווה לדון לכף זכות נתבארה באריכות בהלכות לשון הרע של 'חפץ חיים', ומקורה בפסוק "בצדק תשפוט עמיתך". הכוונה היא שגם במקום שהנטייה היא שלא להצדיק, בכל זאת אנחנו מצווים לדון לכף זכות.

בספר 'שערי תשובה' לרבנו יונה מבואר שהמצווה היא ללכת צעד אחד לכיוון הזכות מעבר למראה העיניים בשיקול הדעת. כלומר, שאם מדובר באדם בינוני ובמעשה בינוני, אנחנו דנים אותו לכף זכות. אבל אם מדובר באדם ירא אלוקים, אפילו אם המעשה נוטה להיראות כרע, הסך הכל הוא כבינוני, ואנו מצווים לדון אותו לכף זכות ולראות את המעשה כטוב.

דבר זה הוא מעלה עלינו עד מאוד, כמאמר רבותינו "כל אדם הדן לכף זכות, המקום ידינהו לכף זכות".

אין ביד האדם לעבוד לשמה מעצמו, שהרי הוא משועבד לאינטרסים, תאוות ואנוכיות, ולמדנו ש"אין חבוש מוציא עצמו מבית האסורים". הדרך היחידה לצאת מעצמנו, מעבר לתפילות לפניו יתברך, היא התורה והמצוות, שהאור והסגולה הפנימית שבהן הן המאור שמשיב אותנו למוטב ומהפך אותנו לעובדי ה' באמת. זה מה שגילו לנו חז"ל באמנם: "לעולם יעסוק אדם בתורה ובמצוה אפילו שלא לשמה, שמתוך שלא לשמה - בא לשמה". ואיך יבוא מתוך שלא לשמה לשמה? מפני שהמאור שבה מחזירו למוטב.

ואף על פי כן, יש גם לימוד תורה שמכוון דווקא לנושא הזה ויכול לקדם אותנו, והוא לימוד המוסר והחלק הפנימי שבתורה, שעל ידו דבק האדם באור האלוהי ומתבונן בטוב של ה' יתברך מצד עצמו ולא מצד הרווח האישי שלו.

ימי לימוד

ג'צת שנה

שני-רביעי

ד'ו' אב (5-7.8)

300
בלבד
ל-3 ימי לימוד

אפשרות לקניית סרטים במקום!

לזכרו בדרכו

ערב מיוחד לנשים - אליוע ושלצקי זצ"ל ביום שישי 18:00

תמיכה טלפונית להרשמה: 058-6858768

א' | 9:00-14:00
ב' | 9:00-14:00
ג'ה' | 17:00-21:00

ניתן להשאיר הודעה בכל שעה ושעה אליוע

מתחם נשים:
ישיבת בני'ע רח' ד'בוטינסקי 59

מתחם גברים:
תיכון אמית' רח' ד'בוטינסקי 99

שעות	נשים	גברים
9:20-10:30	הרבנית דנה סליי הרבנית ירמיהו ומגילת אביה	הרבית דנה סליי הרבית דנה סליי
11:00-12:10	הרבנית ברוינה בן שחר נשים חכמות בספר שמואל	הרבנית חיים דרוקמן הרבנית חיים דרוקמן
12:40-13:50	הרב יואב אוריאל פלש בבגנה - לידה חדשה	הרב יואב אוריאל הרב יואב אוריאל
14:30-15:40	תהלה הרץ שבס שמואל	הרבנית דניאלה ון דייק הרבנית דניאלה ון דייק
16:10-17:20	הרב דוד אמיתי רימיהו הנביא ונביא העתיד	הרב דוד אמיתי הרב דוד אמיתי
תוכנית ערב 19:00-22:30	הרב צבי לנברג בירור שכלי או נבואי	הרב צבי לנברג הרב צבי לנברג

שעות	נערות	לומדים תנ"ך?		גברים
		מסלול נשים	מסלול גברים	
9:20-10:30	הרבנית דנה סליי "זהם לא יאמנו לי"	הרבנית רותי שפירא אביב- יסורים של אהבה	הרב בנימין סופר נפילתו ותקומתו של איצ'נא	הרב בנימין סופר הרב בנימין סופר
11:00-12:10	הרב בנימין סופר גבורת יאשיהו בעתות ששבר	הרבנית נעמה אטרונג נפתח השמים - מבוא לספר יחזקאל	הרבנית נעמה אטרונג הרבנית נעמה אטרונג	הרב חננאל אטרונג תולע כן פואה
12:40-13:50	הרב אמיר סנדלר לא חלפסיק ללכת	הרב אליעזר קשתניאל הזוהר הירוק עסיס	הרב אליעזר קשתניאל הרב אליעזר קשתניאל	הרב יחזקאל שפירא הרבנית נעמה אטרונג
14:30-15:40	הרב אליעזר קשתניאל "הנשמה לכת עם אלוהים"	הרבנית עדיה איצ'נא "תמיד"	הרבנית עדיה איצ'נא הרבנית עדיה איצ'נא	הרב אהוד תירוש "כי תבוא/תבואו אל הארץ"
16:10-17:20	הרב מנחם יודי "אבות צדק ותשנה רע"	הרב אהוד תירוש "זכרה לי אלוהים לטובה"	הרבנית דנה סליי הרבנית דנה סליי	הרבנית דנה סליי הרבנית דנה סליי

סימטוי ישראל - טאמבלי - נעוץ גרופ

www.kenes-tanach.org